

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 25 SAYI: 143 Mart-Nisan 2015

Gerilla Savaşı:
Bir Politik Mücadele Aracı
ve Askeri Savaş Biçimi

Seçimlerden ve
Parlamento "Ahır"ından
"Devrimci" Amaçlarla Yararlanmak!

Seçim Sath-ı Mailinde
Siyasetin ve Legalizmin Halleri

Kızıldere ve On'lar

Ömür Karamollağlu
Mehmet Yıldırım
Nihat Kurban
Süleyman Aydemir
Cemalettin Duvenci

AKP İktidarı ve Tayyip Saltanatı
Nasıl Yıkılır?

Ey Merkez Bankası! (II)

"Eşme Ruhu"

- Gerilla savaşının politik ve askeri niteliğinin, özelliklerinin ve yürütülüş tarzının Politikleşmiş Askeri Savaş bağlamında ele alındığı bir değerlendirme. 3
- 7 Haziran Genel Seçimleri'yle bir kez daha gündemin ilk sırasına çıkan seçimler ve seçimler karşısında siyasal tutumlara ilişkin bir irdeleme. 8
- Seçim sath-ı mailinde, başta "sol" legalist parti ve oluşumlar olmak üzere mevcut düzen partilerinin siyaseti ve söylemleri üzerine bir değerlendirme. 12
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...
Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
Sıra Neferi Uyusun... 20
- Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerine *Kurtuluş Cephesi*'nin 139. sayısında yayınlanmış olan ve AKP iktidarının nasıl yıkılacağına ilişkin her seçim öncesinde sürüp giden düzen içi çözüm arayışlarının gerçek ve tarihsel tek alternatifi üzerine. 22
- TL'nin değer yitirmesine yol açan Recep Tayyip Erdoğan'ın "Ey Merkez Bankası!" söyleminin Türkiye ekonomisinin, özel olarak inşaat sektörünün içinde bulunduğu kriz dinamikleriyle olan bağlantısı üzerine. 23
- A. Öcalan'ın Nevroz'da okunan "tarihi" mektubunda dile getirdiği "Eşme Ruhu" üzerine. 27
- GERİLLA SAVAŞI:
BİR POLİTİK MÜCADELE ARACI
VE ASKERİ SAVAŞ BİÇİMİ
- SEÇİMLERDEN VE
PARLAMENTO "AHIR"INDAN
"DEVRİMCİ" AMAÇLARLA
YARARLANMAK!
- SEÇİM SATH-I MAİLİNDE
SİYASETİN VE LEGALİZMİN
HALLERİ
- KIZILDERE
VE ON'LAR
- ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM
NİHAT KURBAN
SÜLEYMAN AYDEMİR
CEMALETTİN DÜVENCİ
- AKP İKTİDARI VE
TAYYİP SALTANATI
NASIL YIKILIR?
- EY
MERKEZ
BANKASI! (II)
- "EŞME RUHU"

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Gerilla Savaşı: Bir Politik Mücadele Aracı ve Askeri Savaş Biçimi

Clausewitz'in çok bilinen tanımıyla, "*savaş, hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir*".

Bu şiddet hareketi, yani fiziki güç kullanımı, değişik savaş araçlarıyla (genel anlamda silahlarla) yürütülür. Amaç, hasma (düşmana) kendi irademizi, kendi isteklerimizi bu şiddet (zor) araçlarını kullanarak kabul ettirmektir. Savaşın amacı bir kez belirlenince, artık her şey bu amaca ulaşmak için araçların, yani şiddet araçlarının kullanımı haline dönüşür. Savaş sanatının özü de, bu şiddet araçlarının, zor araçlarının, hangi koşullarda ve nasıl kullanılacağıdır.

Şiddet/zor araçları, değişik silahlardan ve bu silahlarla donatılmış insanlardan (askeri güçler) oluşur. Askeri güçler, silah teknolojisinin geldiği düzeye bağlı olarak biçimlenir ve bu teknolojiye uygun olarak hareket ederler.¹

Askeri güçlerin hareket tarzındaki farklılıklar da, değişik savaş biçimlerinin ortaya çıkmasına yol açar.

Genel olarak savaş biçimleri üç başlık altında toplanır: Mevzi savaş, hareketli savaş (manevra savaş) ve gerilla savaş.

Mevzi savaş ve hareketli savaş, doğrudan

düzenli ya da yarı-düzenli birlikler tarafından yürütülür. Bu nedenden dolayı bu iki savaş biçimine "nizami savaş" (düzenli savaş) adı verilir. Yani belirlenmiş bir örgütlenme tarzına, belli bir yapılanmaya ve yerleşime sahip silahlı güçlerle yürütülen savaş biçimleridir.

Bunların tersine, gerilla savaşı ise, **sabit** bir örgütsel yapılanışa ve savaş tarzına sahip olmayan "gayri nizami" (düzensiz savaş) savaş biçimidir.

Gerilla savaşı, amiyane deyimle, "vur-kaç" savaşdır. Bu yönüyle tarihin değişik aşamalarında değişik kesimler, hatta soyguncu ve yağmacı çeteler tarafından uygulanmış bir yöntemdir.² Ancak gerilla savaşının bir askeri savaş biçimi haline gelmesi

² Che Guevara, "*Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*" yazısında şöyle yazar: "Gerilla savaşı, tarih boyunca, çeşitli koşullar altında ve farklı hedeflere varmak için pek çok kez uygulanmıştır. Son zamanlarda, çeşitli halk kurtuluş savaşlarında, halkın öncülerinin düşmana karşı üstün askeri potansiyele sahip kural dışı silahlı mücadele yolunu seçtiği yerlerde kullanılmıştır. Feodal, sömürgeci ya da yeni sömürgeci sömürüye karşı mücadelede, iktidarı ele geçirmek söz konusu olduğundan, Asya, Afrika ve Amerika bu eylemlerin sahnesi olmuştur. Avrupa'da ise kendi ordularının ve müttefik düzenli orduların tamamlayıcısı olarak kullanılmıştır.

Amerika'da, çeşitli nedenlerle gerilla mücadelesine başvurulmuştur. Örnek olarak en yakın geçmişten gezici yankee birliklerine karşı Nikaragua Segovia'sında mücadele eden Cesar Augusto Sandino'nun girişimi gösterilebilir. Ve yenilerde Küba'daki devrimci savaş. O zamandan beri kıtanın ilerici partilerinin teorik tartışmalarında gerilla savaşının sorunları ortaya atılmakta ve uygulanma olanakları ile amaca uygunluğu, karşıt polemlerinin konusu olmaktadır."

¹ "Silahlanma, bileşim, örgütlenme, taktik ve strateji, her şeyden önce üretim ve ulaştırma olanakları tarafından her durumda ulaşılmış bulunan düzeye bağlıdır. Bu konuda bir altüst etme etkisi yapan şey, deha sahibi büyük komutanların "özgür zekâ yaratılan" değil, daha iyi silahların üretimi ve insan ögesinin, yani askerinin değişmesidir; deha sahibi büyük komutanların etkisi, en iyi durumda savaş yöntemini, silahlara ve yeni savaşçılara uyarlamakla sınırlanır." (F. Engels, *Anti-Dühring*, s. 252.)

ve askeri savaş stratejilerinin içinde yer alması yakın tarihte ortaya çıkmıştır. Mao Zedung, Çin devrimci savaşında, gerilla savaşını stratejik bir savaş biçimi olarak ele alarak, halk savaşı stratejisinin temel unsuru haline getirmiştir.

Bu tarihten itibaren, gerilla savaşı, devrimci savaşın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

Gerilla savaşı, tanımında ifadesini bulduğu gibi, *gayri nizami*, yani düzenli bir yapıya ve düzenli bir savaşa tarzına sahip olmayan bir savaş biçimidir (Amerikan askeri literatüründe “asimetrik savaş” olarak tanımlanır). Bu nedenle, gerilla savaşında, temel hedefler ve amaçların ötesinde belli bir savaş tarzı yoktur. Gerilla savaşını biçimlendiren ana unsur, sadece savaşın sürdürüldüğü arazidir. Bu yönüyle gerilla savaşı, kır ve şehir gerillası olarak iki bölüme ayrılır.

Kır gerillası, kırsal alanlarda ve kırsal alanların yapısına uygun olarak faaliyet yürüten gayri nizami askeri güçlerden oluşur. Şehir gerillası ise, kentlerde faaliyet yürüten ve kentlerin özelliklerine göre biçimlenmiş askeri güçlerden oluşur.

Her iki durumda da, gerilla savaşı, savaşın stratejik amaçlarına ulaşmanın bir aracıdır. Bu nedenle gerilla savaşı, uzun süreli bir harekât niteliğine sahiptir. Böyle bir uzun süreli harekâta, birincil olan, gerillanın kendi gücünü korumasıdır. Che'nin sözleriyle ifade edersek, “*düşman güçlü ise ondan sakınılır, zayıf ise ona saldırılır*”. Amaç, kendini korumak ve geliştirmek; düşman güçlerini küçük zaferlerle yıpratmak ve tüketmektir. Gerilla savaşının en önemli kuralı, her koşulda insan kaybı vermekten kaçınmaktır.

İkinci olarak, kesin başarı şansı olmayan hiçbir harekâta girilmez. Gerilla savaşında başarı mutlak zorunludur.

Kır gerilla savaşı, açık bir savaştır. Şehir gerillası ise, kentlerin özelliğiyle biçimlenmiş gizli/örtük bir savaş tarzıdır. Çünkü kentler, hasım güçlerin ekonomik-politik-sosyal-kültürel ve askeri güçlerinin en güçlü ve örgütlü olduğu yerlerdir. Hasım gücün kentlerdeki denetimi (görel olarak, kırlara göre) daha yoğundur. Bu koşullar içerisinde, başarılı bir eylem yapılabilmesi için, hızlı ve çabuk hareket etmek esastır. Gerilla, kentlerde faaliyetini gizli yürütmek zorundadır ve şehir gerilla savaşı açık savaş olarak yür-

rütülemez.

Şehir gerilla savaşında, bir yerin işgali ya da baskın, istisnai koşullar içerisinde gerçekleştirilmesi gereken eylem biçimleridir. Bu tür eylemler ancak, amacın büyüklüğü ve de başka bir eylem biçimi ile gerçekleştirilecek amaçların mevcudiyeti koşullarında gerekli olur.

“Şehir gerillası **gizliliği** yüzünden kitlelerden mahrumdur. Kırlardaki hareketli stratejik birlik **zaman** içinde gelişmek için, **mekanda** geri çekilebilir, çünkü kır gerilla savaşı, gerillalara hareketlilikle savaş için uygun alan seçme olanağı sağlayan bir yıpratma savaşıdır. Diğer taraftan şehir gerilla savaşı ise, sadece aynı operasyonları sürekli yineleyebilir. Gizli bir destek üssünden (apartman vb.) yola çıkarak, tekrar çıktığı noktaya geri dönerek, aynı hedeflere saldırır.

Güç toplamada bir etken olan zaman, kır gerilla hareketinde yavaş yavaş güçler dengesini değiştirmek ve sürekli olarak köylü kitlelerinin bölümler halinde katılımıyla bir halk ordusu oluşturmak için yararlanabilirken, şehir gerillası açısından aynı etkiye sahip değildir. Silahlı öncü ile kitleler arasında sürekli temas olmadığına göre, öncü müfrezenin bir halk ordusuna dönüşmesi şeklinde bir gelişme şehirlerde olmayacaktır. Bu demektir ki, şehir gerillası eylemi bir kitle mücadelesi değildir. Şehir öncüsü bu yüzden bir isyan odağı, yani devrimci kadroların politik-askeri öncüsü bir örgütü olması imkansızdır, uzatılmış savaş yoluyla bir ayaklanmaya doğru da gelişemez. Şehir gerilla hareketine katılım *bireysel* katılımıdır; şehir gerilla hareketi *yeni kadrolar* gerektirir, *kitleleri* değil.”³ (abç)

³ João Quartim, *Brezilya'da Diktatörlük ve Silahlı Mücadele*, s. 166-167, 1971.

Aynı yerde Quartim şöyle yazar: “Gerilla *fokosunun* (kır gerillası –Bn.) hareketliliği, bu bağlamda, belirleyici etmendir. *Fokonun* stratejik zayıflığını taktik bir üstünlüğe dönüştürmenin askeri olarak *olmaz-salmaz* koşuludur. Tersine, şehir gerilla grubu, tam anlamıyla gizliliğe mahkumdur. Kentli kitlelerle doğrudan temas içinde değildir ve onları saflarına katamaz. Üstelik gerilla *fokosu* gibi hareketli değildir. Kentler-

Gerilla savaşı, o andaki somut koşullarda beklenen amaca (siyasal amaç), yürütüldüğü alana ve gerilla güçlerinin seviyesine (insan ve teknik seviye) uygun olarak çeşitli eylem biçimlerini kapsar. Gerilla savaşı, düzensiz, yani gayri nizami savaş olduğundan, onun eylem biçimleri de **önceden** belirlenmiş biçimler değildir. Bu açıdan gerilla savaşının eylem biçimlerini, Marighella'nın yaptığı gibi, belli bir sıralamaya bağlamak yanlıştır.⁴

Che, gerilla savaşının eylem biçimlerine ilişkin şunları yazar:

“Sabotaj eylemlerinin önemi çok büyüktür. Etkisi yüksek bir devrim aracı olan sabotaj, genellikle az etkili, önceden görülemeyen koşullar içinde yapıldığında suçsuz insanlar arasından çok kurban veren, devrime yararlı çok sayıda hayata kıyan terörist eylemlerden ayırılmemelidir. Terörizm, zalimliğiyle, baskı yapmada etkililiğiyle tanınan, baskı güçlerinin önemli bir yöneticisini cezalandırmak için, yok edilmesinin yararlı olacağı biliniyorsa uygulanan bir yöntem olarak kabul edilmelidir. Fakat önemi az olan, ölümü daha sıkı bir baskıya neden olacak bir birey hiçbir zaman öldürülmemelidir.

Terörizmin değerlendirilmesinde çok tartışılan bir nokta vardır. Bazıla-

deki gerilla savaşı *sabit bir üs* olmaksızın fiilen olanaksızdır. Onu gizleyen 'somut orman' sadece bir apartmanın ya da evin anahtarıdır. Evler gömlek değiştirir gibi değiştirilemez ve bir apartmanda bir ağacın ya da otların arasında olduğu gibi mevzilenilemez. Bu saptamalar, şehir gerilla yaşamının özgün koşullarını bilmeyen okuyucuya önemsiz görünebilir, ama onun içinde yer alanlar için belirleyicidir.” (agy, s. 162.)

⁴ Carlos Marighella, *Şehir Gerillasının Elkitabı*'nda eylem biçimlerini şöyle sıralar: 1) Saldırı, 2) Bir yerin basılması, 3) Bir yerin işgali, 4) Pusu kurma, 5) Sokak taktikleri, 6) Grev ya da boykot eylemleri, 7) Silah, cephan ve patlayıcı madde depolamanın boşaltılması, 8) Mahkumların kurtarılması, 9) İdamlar, 10) Adam kaçırmalar, 11) Sabotajlar, 12) Silahlı propaganda, 13) Psikolojik savaş. Marighella, büyük bir devrimci ve şehir gerillasının teorisini olmakla birlikte, en temel yanılgısı, kır fokosunun kentleştirilmiş hali olarak bir şehir fokosundan söz etmesidir. Şehir gerilla eylemlerini böylesine açık ve basit biçimleriyle (ki mekaniktir) sıralarken, temel bakış açısı şehir fokoculuğuyla biçimlenmiştir. Sıralama, her ne kadar mekanik ve şehir gerillasının bu mekaniklik içinde algılanmasına yol açıyorsa da, yine de bir “fikir” verebilmektedir.

rı, polis baskısına sebep olmanın ya da şiddetlenmesine yol açmanın kitlelerle tüm az ya da çok yasal –ya da yarı-gizli– bağları güçleştirdiğini, zamanı geldiğinde gerekli olacak eylemler için gruplaşmayı olanaksızlaştırdığını kabul ederler. Kendi başına bu doğrudur, fakat bir iç savaş süresince, belirli bir halk için, baskının zaten her türlü yasal eylemi ortadan kaldıracak kadar şiddetli olduğu durumlar da vardır. Bu durumda, silahla desteklenmedikçe kitle eylemi olanaksızdır. O halde uygulanacak yöntemlerin seçimine çok dikkat edilmesi, devrim için yararlanılabilecek elverişli koşulların incelenmesi gerekir. Koşullar ne olursa olsun, sabotaj iyi kullanıldığında, daima daha etkili bir silahtır. Sabotajdan, halkın bir kesimini felce uğratabilecek, başka deyişle, bir toplumun normal yaşayışını felce uğratmaksızın işsizlik yaratacak biçimde üretim araçlarını kullanılmaz duruma getirmekte yararlanılmamalıdır. Diğer kelimelerle, bir elektrik santralinin sabote edilmesi hem etkili hem yerindeyken, bir gazoz fabrikasını sabote etmek gülünçtür.”⁵

Gerilla savaşına, özel olarak şehir gerilla savaşına ilişkin olarak temel yanlışlardan birisi de, savaşın askeri ve teknik boyutunun **ihmal edilmesi** ya da askeri ve teknik boyutunun **abartılması** olarak ortaya çıkar. Bu da şehir gerilla savaşının belli bir merkezi örgütlenmeye bağlı (ki Marighella, kendi anlayışı çerçevesinde buna “stratejik komutanlık” ya da “genel komutanlık” adını verir) yürütülmesi yerine, birkaç kişiden oluşan tekil ve bağımsız grupların eylemlerine indirgenmesidir.

Marighella'nın kendine özgü **şehir fokoculuğu** teorisi bağlamında şöyle yazar:

“Görevlerini yerine getirebilmek için, şehir gerillaları küçük gruplar halinde örgütlenmelidir. 'Ateş Grubu' denen bir grup dört ya da beş kişiden fazla olmamalıdır. Diğer gruplardan ayrılmış olup bir ya da iki kişi tarafından yönetilen iki ateş grubu, birlikte, 'ateş timi' meydana getirir.

Ateş grubundaki yoldaşlar arasın-

⁵ Che Guevara, *Gerilla Savaşı*.

da mutlak bir güven bulunması lazımdır. En iyi atış yapabilen ve maki-neli tüfeği en iyi kullanabilen kişi ha-rekâtın yöneticisi olur. Ateş grubu, şe-hir gerillası eylemlerini planlar, yürü-tür, silahları ele geçirip muhafaza eder, kendi taktikleri üzerinde çalış-malar yapar, işlediği hataları düzel-tir.

Eğer stratejik komutanlık tarafın-dan planlanmış görevler varsa, bun-lar öncelik kazanır. Fakat ateş grubu daima kendi inisiyatifiyle hareket eder. Ateş gruplarının tam bir inisiya-tifle hareket etmelerini sağlamak için, örgütte her türlü katılıktan kaçın-mak gerekir. Geleneksel solun eski tip hiyerarşisi, bizim örgütümüzde as-la olmamalıdır. Bu demektir ki, stra-tejik komutanlığın verdiği öncelik ta-şyan görevler dışında, her bir ateş grubu, banka soymak, diktatörlüğün bir ajanını, gerici bir kimseyi veya bir Amerikan casusunu kaçırıp gerekirse cezalandırmak, propaganda ya da psikolojik savaşı yürütmek gibi işleri, genel komutanlığa danışmak gereği-ni duymadan kendi başına yapabil-melidir. Hiçbir ateş grubu, yukarıdan emir gelmesini bekleyerek boş dur-mamalıdır. Onun görevi eylem yap-maktır.”⁶

Askeri literatürde “şok grupları” olarak da adlandırılan bu “ateş grupları” teorisi, şe-hir gerillasını salt askeri ve teknik bir olaya indirger. Burada önemli olan “**silahlı eylem**”dir. Silahlı eylem, kendi başına ve ken-di kendine bir siyasal propaganda olarak kabul edilir. Kır fokoculuğunun teorisini olan R. Debray bunu şöyle ifade eder: “Silahlı propaganda, askeri eylemden önce gelmez, askeri eylemi izler. Silahlı propaganda, as-keri faaliyetin önünden değil, ardından ge-

⁶ Marighella, her ne kadar şehir fokoculuğunu te-orize ederse de, kimi durumlarda şehir gerilla sava-şının tekniğine ilişkin bazı uyanlarda da bulunur: “Şe-hir gerillası, ağır silahlı düşman kuvvetlerine, kolayca taşınabilen hafif silahlarla karşılık vermek zorundadır. Ayrıca, düşmanın ateşine, hedef olmadan kaçmasını da bilmelidir. Şehir gerillasının görevi saldırmak ve ri-cat etmektir. Eğer ağır silahlarla ve bu silahların ge-rektirdiği fazla miktarda cephaneye ile donanarak çatış-maya girmeye kalkışırsak, en büyük özelliğimizi, ha-reketliliğimizi kaybedeceğimiz gibi, ağır bir yenilgiyi de kaçınılmaz hale getirmiş oluruz.”

lir. Silahlı propagandanın gerilla cephesinin dışında değil, içinde yapılacak şeyleri var-dır. Bugünkü şartlar altında en önemli pro-paganda şekli başarılı askeri faaliyetlerdir.”⁷

Gerçekte ise, silahlı propaganda ile ge-rilla savaşı birbirini izleyen iki ayrı “durum” değildir. Devrimci bir politik mücadele biç-i-mi olan silahlı propaganda, ne silahların propagandasıdır, ne de yapılan eylemlerin, şöyle ya da böyle duyurulmasıdır. Silahlı propaganda, Mahir yoldaşın tanımıyla, “Ge-rilla savaşının devrimci politik amaçlarla, si-yasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani **politik kit-le mücadelesi** olarak ele alınması”dır.

Politik bir mücadele biçimini (silahlı pro-paganda) salt silahlı eyleme indirgemek ve salt silahlı eylemin yapılmasının başlı başı-na bir propaganda olduğunun varsayılması, sözcüğün tam anlamıyla, politik mücadele biçimini ve bunun stratejik niteliğini küçüm-semekten başka bir anlama gelmez.

Sürekli yinelediğimiz gibi, silahlı eylem-ler, propagandası yapılmadığı müddetçe, si-lahlı eylem düzeyinde kalır ve asla silahlı propaganda değildir. Propaganda ise, silah-lı eylemlerin burjuva yayın organları aracılı-ğıyla kitlelere duyurulması demek değildir. Propagandayı, yapılan silahlı eylemin duyuru-lması olarak ele almak, devrimci propa-gandayı “reklamcılık” düzeyine indirgemek-tir. Devrimci propaganda, silahlı eylemin ni-çin ve neden yapıldığını kitlelere anlatmak ve politik hedef göstermek demektir. Kısa-ca ifade edersek, “silahlı eylemin bizatihi kendisi silahlı propagandadır” görüşü temel-de fokoculuğa dayanan yanlış anlayıştır.

Mahir yoldaş şöyle yazar:

“Partimiz Marksizm-Leninizm kı-lavuzluğu altında, emperyalizmin III. bunalım döneminin çelişki ve ilişki-leri ile, bu çelişki ve ilişkilerin Türki-ye’ye yansımalarının (ülkemizin tarihi, sosyal, politik, ekonomik, psikolojik niteliklerinin) devrimci tespitinden hareketle **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi**’ni, devrim stratejisi olarak saptamıştır.

Bu stratejik çizgi, kır ve şehiri, silahlı propaganda ve öteki politik kitlevi mücadele biçimlerini diya-lektik bir bütün olarak ele alan çiz-

⁷ R. Debray, *Devrimde Devrim*.

gidir.

Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.

Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir. Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi** denir. Politikleşmiş askeri savaş stratejik çizgisinin teorik kaynakları, hareket çizgisi, somut durumların somut tahlilindedir. Yani genel olarak emperyalizmin III. bunalım döneminin ayırtedici niteliklerinde, özel olarak bu çelişki ve özelliklerin Türkiye şartlarına yansımada yatmaktadır.

Devrim stratejisini bu şekilde saptayan bir örgütün örgütsel ilkesi de, bu Leninist çizginin örgütsel ilkesi olan, **politik ve askeri liderliğin birliği ilkesidir.**⁸

Bu bir devrim stratejisidir. Amaç, belli bir zaman diliminde ve belli somut koşullarda bir “politik tutum” takınmak ve buna uygun bir “silahlı eylem” düzenlemek değildir. Amaç, devrim yapmaktır. Amaç devrim yapmak olduğunda, kaçınılmaz olarak, gerilla savaşı da, tekil silahlı eylemler de bu amaç çerçevesinde değerlendirilmek zorundadır. Devrim perspektifinden ayrıştırılmış ve devrimci bir stratejiye bağlanmamış tekil silahlı eylemler, eylemi gerçekleştirenler ne kadar cesur ve kararlı olurlarsa olsunlar, her durumda tekil eylem olarak kalacaktır.

“Silahlı propaganda askeri değil, politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Ya-

ni silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır. Silahlı propaganda belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür, maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir.”⁹

Devrimcinin görevi, devrim yapmaktır. Pasifistlerin ve legalistlerin iddia ettiği gibi, devrim “olmaz”, yapılır. Bu da ancak doğru bir devrimci stratejiyle ve bu stratejiye bağlı devrimci mücadeleyle olanaklıdır. Silahlı propagandayı silahlı eyleme indirgemek, silahlı eylemi başlı başına bir propaganda olarak görmek ve silahlı eylemin bizatihi kendisinin propaganda olduğunu sanmak, devrimci güçlerin tekil eylemlerle oyalanmasına yol açar. Şüphesiz bu yoldan gidildiğinde bazı sonuçlar elde edilecektir. Yapılan tekil eylemler ve bu eylemleri gerçekleştiren devrimcilerin cesareti ve kararlılığı insanları etkileyecektir. Özellikle devrimci mücadelenin önemsizleştirildiği, legalizmin ve pasifizmin alabildiğine egemen olduğu koşullarda böyle bir sonuç, pek çok örgüt açısından özlem duyulacak bir sonuç olacaktır. Ama yapılan eylemlerin sadece bir “kararlılık ve cesaret” gösterisi olmaktan öteye geçemeyeceği de tarihsel bir gerçektir.

Bir kez daha yineleyelim: Devrimcilerin görevi, doğru bir devrim stratejisinden yola çıkarak ve bu stratejiye bağlı olarak hareket ederek, **devrim yapmaktır.** Dünya ve Türkiye devrimci pratiği bu konularda engin derslerle doludur. Asıl önemli olan bu dersleri bilmek ve buna uygun olarak devrimci mücadeleyi örgütlemektir.

⁸ Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

⁹ Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

Seçimlerden ve Parlamento “Ahır”ından “Devrimci” Amaçlarla Yararlanmak!

Bir kez daha seçim sürecine, eski deyişle, seçim sath-ı mailine girildi. Ve her seçim sürecinde olduğu gibi, bir kez daha, partilerde “aday adayı” yarışları, birbiri ardına yayınlanan anketler, iddialı oy hedefleri ortalığı kapladı. Recep Tayyip Erdoğan’ın tek adam totalitarizminin ifadesi olarak “başkanlık” için “en az 400 milletvekili” istemesi iddialı hedeflerin düzeyini (ya da “uçuk”luğu) göstermeye yetti.

Bizi temel olarak ilgilendiren, geçmiş dönemlerde devrimci mücadelenin kitlesini oluşturan ve bugün tümüyle “seçimlere endeksli” siyasallaşan, her seçim sonrasında “seçime bağlanan umutlar”ın yıkıldığı, moral bozukluğunun yaşandığı, hatta seçim sonrasında 3-5 gün kendine gelmekte ve günlük yaşamını sürdürmekte zorlanan “sol”cular ve sol kitledir.

Bir bütün olarak “sol”, yani legalistler, oportünistler, neo-liberal solcular ve pragmatistler, “eklektik teoriler” bile ortaya atmadan kendilerini seçimlere “endeks”lemiş oldukları her türlü tartışmanın dışında bir gerçektir.

Bir diğer gerçek, “sol”un tüm bu meziyetlerine ve sıfatlarına rağmen, her durumda kendilerini “marksist”, “leninist”, “komünist”, “maoist” olarak tanımlamalarıdır. Doğal olarak kendilerini böyle tanımlayan çevreler (ya da örgütler, partiler, gruplar vs. vs.), marksizm-leninizmin ustalarının seçimlere ilişkin tutumunu ve değerlendirmelerini bilemezlikten gelemeyiz. En çok da bildikleri, parlamentonun burjuvazinin “ahır” olduğuna ilişkin Marks’ın yaptığı tanımlamadır.

“Ama” (her zaman olduğu gibi), “parlamentarizm ahır”na ilişkin bilgilerini kendi legalizmleri için, parlamento seçimlerine katılmayı meşrulaştırmak için kullanırlar.

Lenin, *Devlet ve Devrim*’de şöyle yazar:

“... Marks için devrimci diyalektik, bugün moda olan bu boş lafazanlıktan, Plekhanof, Kautsky ve başkalarının çocuk oyuncağı haline getirdikleri bu saçma gevezelikten bambaşka bir şeydi. Marks, özellikle, koşulların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi ‘ahır’ından yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizmle arayışı açmış; ama aynı zamanda, parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı da bilmişti.” (Lenin, *Devlet ve Devrim*, s. 63.)

Buradan çıkarılan sonuç ise: Devrimci bir durumun olmadığı koşullarda burjuva parlamentosundan (“ahır”) yararlanmak gerekir. Dolayısıyla bu gerekliliği yerine getirebilmek için de seçimlere “katılmak”tan başka “seçenek” yoktur!

Lenin, yukarıda alıntı yaptığımız yerin devamında şöyle yazar:

“Belirli bir süre için parlamento da halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: yalnızca anayasal parlamenter kralıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur.” (agy, s. 63.)

Eğer bu paragraf esas alınır, doğal ve kaçınılmaz olarak seçimlere katılmak ve burjuva parlamentosunda yer almak halkın ezilmesine katılmak anlamına gelir.

Böylece Lenin'in *Devlet ve Devrim*'de yazdıkları (ki birbirini takip eden iki paragraftır), kimilerince legalizmin ve seçimlere katılmanın (marksist-leninist açıdan) "meşruluğu" için kullanılırken, kimilerince seçimleri "boykot" etmenin gerekçesi olarak kullanılır.

Lenin'in bu saptamalarının yanına bir de "*Sol Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı*" yapıtında ortaya koyduğu şu belirlemeleri koyarsak, seçimlere katılmak ve bu bağlamda mevcut düzenin yasallığı içinde örgütlenmek, neredeyse "ayaklanma" koşulları dışında, her zaman ve her yerde "meşru" bir mücadele biçimi olarak ortaya çıkar:

"Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, özellikle hâlâ papaz takımının ve taşra kovuklarının boğucu havasının hayvanca bir bilinçsizlik içinde tuttuğu işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka bir şey değilsiniz." (*Sol Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı*, s. 59)

Bunlardan legalistlerin ve oportünistlerin çıkardığı sonuç ise, çok bilinen ve sloganlaştırılmış olan bir leninist saptamadır: Devrimci olarak parlamento seçimlerinden ve parlamento kürsüsünden yararlanmak. Diğer bir ifadeyle, "gerici parlamentolardan devrimci amaçlarla yararlanmak" (Lenin, agy.) tüm legalizmin ve oportünizmin temel dayanağıdır.*

Bütün bu değerlendirmelerden türetilen "parlamentar taktikler" bir gerçeğin üstünü örter: Devrimci durum.

Yukarda aktardığımız gibi, Lenin, açık biçimde, "koşulların devrim için uygun olmadığı durumlar"dan söz eder. Bu da, içinde bulunulan koşullarda devrimci bir durumun varolup olmadığına ilişkin bir değerlendiri-

mevi zorunlu kılar.

Solda yer aldığını söyleyen hemen herkesin çok iyi bildiği şey, Lenin'in devrimci durumun saptanması için öngördüğü "*milli kriz*" ölçütüdür. Eğer bir ülkede "milli kriz" mevcut ise, o ülkede devrimci bir durum vardır. Dolayısıyla da devrimci mücadelenin biçimi ve taktikleri bu devrimci duruma göre belirlenir.

Revizyonist ve oportünist ve de legalist "tez"e göre, Türkiye'de Lenin'in "*klasik*" milli kriz tanımına uygun koşullar mevcut değildir. Türkiye devrimci mücadelesinin tarihi kadar eski olan bu "tez" in en açık eleştirisini Mahir Çayan yoldaş şöyle ortaya koymuştur:

"... emperyalist hegemonya altındaki ülkelerde, (ister II. bunalım döneminin emperyalist hegemonyasının dışsal bir olgu olduğu feodal, yarı-feodal ülkelerde olsun, isterse de III. bunalım döneminde emperyalist hegemonyanın içsel bir olgu olduğu emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu geri-bıraktırılmış ülkelerde olsun) evrim ve devrim aşamaları, (Çarlık Rusya'sında olduğu gibi zayıf da olsa) içsel dinamikle kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki gibi kesin çizgilerle ayrılamaz.

Bu tip ülkelerde devrim aşaması kısa bir aşama değil, oldukça uzun bir aşamadır. Evrim aşamasının nerede bittiğini, devrim aşamasının ise nerede başladığını tespit etmek **fii-len** imkansızdır. **Her iki aşama iç içe girmiştir.**

Bu ülkelerdeki emperyalist hegemonya bağımsız bir milli burjuvazinin gelişmesine engel olduğundan ülke kapitalist bir ülke olsa bile, var olan kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişemediğinden çarpıktır, emperyalizme göre biçimlenmiştir. Emperyalist hegemonya toplumun kendi iç dinamiği ile gelişmesine engel olduğu için ülke alt yapı ilişkilerinden üst yapısına kadar, **milli bir kriz** içindedir.

Bu milli kriz, tam anlamı ile olgun değildir. Ancak şu veya bu ölçüde vardır. Var olan bu krizin derinleştirilip olgunlaştırılması, tamamen o ülke devrimcilerine bağlıdır.

* Ve burada hemen ekleyelim ki, Lenin'in "*Sol Komünizm*" olarak Türkçeye çevrilmiş olan çizgi, Fransızcada "*goşizm*" olarak ifade edilir. Bu da, bir zamanların "illegal" TKP'sinin silahlı devrimci mücadeleyi savunan ve yürüten örgütlere karşı kullandığı klişelerden birisidir.

Özetle söylersek, **emperyalist hegemonya altındaki bütün geri-bıktırılmış ülkelerde milli kriz, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile mevcuttur.** Bu ise devrim durumunun sürekli olarak var olması, evrim ve devrim aşamalarının iç içe girmesi, bir başka deyişle silahlı eylemin objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.” (*Kesintisiz Devrim II-III.*)

Solda yer alan, ama legalizmin tüm karnalları ve köşeleri tuttuğu koşullarda devrimci olmaya çalışan herkesin bildiği ve de bilebileceği devrimci saptamaları ve marksizm-leninizmin **içsel** tartışmalarını burada daha ayrıntılı olarak ele almayacağız. Bunun yerine, (tüm legalistlerin ve oportünistlerin çarpıtmaları ve saptırmaları içinde) kendilerini “haklı” gösterme çabalarını bir yana bırakarak, doğrudan somut tarihsel gerçeklere bakacağız.

Evet, diyelim ki, Türkiye’de devrimci bir durum yok! Yine kabul edelim ki, Türkiye’de, Lenin’in “klasik” tanımına uygun olsun ya da olmasın milli bir kriz de söz konusu değil! Bu durumda burjuva parlamentosundan yararlanmak için seçimlere katılmanın zorunlu ve gerekli olduğunu kabul edelim. Mevcut düzeni teşhir etmek, bu teşhir aracılığıyla devrimin neden gerekli olduğunu ve neden kaçınılmaz olduğunu “en geniş kitlelere” ulaştırmak için “seçim sath-ı mail”inden yararlanmak için seçimlere katılmak isteyelim.

Bu durumda ne “yapılacağı” çok açıktır: İlkin, devrimci ya da devrimci-demokrat, ilerici, yurtsever vb. olarak gördüğümüz çevrelerle, oluşumlarla birleşik (“ittifak” ya da “blok”) bir seçim kampanyası yürütmek için görüşmeler yapılır. Burada hedef ve amaç, “blok” olarak bir ya da birkaç (elbette “solcu”, “sosyalist” ve hatta “devrimci”) milletvekili seçtirmektir. Bu milletvekilleri (ister-seniz daha “sol” ifade olsun diye “halkvekilleri” de diyebilirsiniz) mazbatalarını aldıklarında ve yemin ettikten sonra “burjuva parlamentosundan yararlanmak” için kollarını sıvayacaklardır. Bu parlamentonun adı TBMM’dir.

TBMM, herkesin bildiği, 23 Nisan 1920’de kurulmuş olan meclistir. İlk “sosyalist” milletvekilleri, 1965 Genel Seçimleri’nde TİP’in (M. Ali Aybar’ın başkanı olduğu Türkiye İşçi Partisi) 276 bin oy alarak (%3) parlamen-

toya girmesiyle mecliste yerlerini almışlardır. İçlerinde TİP listesinden “bağımsız” olarak seçilmiş olan Çetin Altan, 1990’lı yıllarda Birleşik Sosyalist Parti (BSP) Genel Başkanlığı yapan ve ÖDP’nin “onursal başkanı” olan Sadun Aren, 1970’de M. Ali Aybar’ı “devirerek” TİP başkanı seçilen ve 1980’lerin sonunda “illegal” TKP ile birleşerek TBKP’nin oluşumunu sağlayan Behice Boran bu “ilk sosyalist milletvekilleri”nin en bilinenleri oldu.

TİP, seçim yasasında yapılan “düzenleme”yle 1969 seçimlerinde %2.8 oy alarak sadece 2 milletvekili (Mehmet Ali Aybar ve Rıza Kuas) çıkartabildi.

Bu tarihten itibaren TBMM’de “sosyalist” milletvekillerinin “yer” alması için 40 yıl geçmesi gerekti.

2007 seçimlerine “bağımsız adaylar”la katılan Kürt siyasal hareketi (“Bin Umut Adayları”) 22 milletvekilini meclise gönderdi. İçlerinde ÖDP Genel Başkanı, “en has sosyalist” *Ufuk Uras* da yer alıyordu.

2011 seçimlerinde Kürt siyasal hareketi, bu kez ÖDP ve TKP dışındaki “sol bileşenlerle” ittifak yaparak “bağımsız adaylar”la seçime katıldı. %5,6 oranında oy alarak “parlamento”ya 35 milletvekili gönderdi. Bu kez “en has sosyalist” kontenjandan EMEP Genel Başkanı *Levent Tüzel* meclise kapağı attı.

Ve bugün Kürt ulusal hareketi, HDP adıyla 7 Haziran seçimlerine “parti” olarak (ve elbette HDP’nin “sol bileşenleri”yle birlikte) katılmaya karar verdi.

Burada şu sorular sorulmalıdır: Seçimlere katılarak ve parlamentoda yer alarak mevcut düzen nasıl teşhir edildi? Halk kitlelerinin bilincinde ve pratiğinde nasıl bir devrimci dönüşüm ve yönelim ortaya çıktı? Bunun için seçim meydanlarında ve parlamento “kürsüsü”nde neler yapıldı?

Şüphesiz bu sorulara, seçim meydanlarında ne kadar bildiri dağıtıldığı, ne kadar afişleme yapıldığı, kaç miting düzenlendiği ve parlamentoda kaç önerge verdikleri istatistiksel olarak alt alta yazılıp bir “yanıt” verilebilir. Ama gerçek gerçeklikte, her seçimde aynı şeyler yapılmakta, ama kitlelerin devrimci yönelimi bir yana, siyasal hareketinde bile önemsenebilecek bir değişim ortaya çıkmamıştır. O zaman şu ikilem ortaya çıkar: Ya “biz” (yani külliyen legalistler) bu işi bilmiyoruzdur, ya da Lenin’in söyledikle-

rini hiç ama hiç anlamamışızdır.

Özcesi, seçimlere, parlamentoya ilişkin tüm sözler sadece laf-ı güzaf'tır, boş sözdür. Legalizmin yapabileceği pek bir şey yoktur. Onu vareden tek koşul, legal alanlarda kendilerine ait ve "steril" ortamlar yaratmaktan ibarettir. Sonuçta tüm yaptıkları, seçim dönemlerinde "ortalığı" ve kendi saflarına katmayı becerdikleri insanları hareketlendirmek, sol söylemlerle seçimlerde "bağımsız sosyalist tutum"u sergilemek ve seçimlere umudunu bağlamış kitlelerin umutlarını yönlendirmeye çalışmaktır.

Böylece legalistlerin tek başarılı oldukları iş, mevcut oligarşik düzenin seçimlerle sağladığı meşruiyetini ve (siyaset argosunun söylemiyle) politize olan kitlenin "gazını alma"yı soldan desteklemektir. Bu da açık biçimde oligarşik yönetimin **siyasal zoru-
nun** meşrulaştırılması demektir.

Unutulmaması gereken en önemli şey, bu "oyuna" katılabilmek için bir "diyet" ödenmesi gerektiğidir. Che'nin sözünü bir kez daha anımsayalım:

"Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Ba-

zı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır." (*Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*)

Seçim Sath-ı Mailinde Siyasetin ve Legalizmin Halleri

İçinde bulunulan “an”da meydana gelen bir olayı ya da olayları anlayabilmek ve kavrayabilmek için, her şeyden önce, “an”da meydana gelen olayın diğer olaylarla bağlantısını kurmak gerekir. Diyalektiğin en temel unsurlarından biri, her şeyin birbirine bağlı olduğudur. Bu bağlar kurulmadığı sürece, meydana gelen olaylar birbirinden kopuk, her biri diğerleriyle ilişkisi ya da bağlantısı olmayan tekil olaylar olarak algılanır. Böyle bir algının ortaya çıkardığı bilgi ya da bilinç de parçasal olur ve her biri diğerini dışlayan olgular yığını haline dönüşür. Doğal olarak bu olgu yığıntısı, “an”da meydana gelen olayı da bu yığıntıya dahil ederek yoluna devam eder. Ancak bu olgu yığıntısı içinde gelişen olayların bütünsel bilgisine ulaşamayacağı gibi, tekil (“an”sal) olayların hangi sürecin parçası olduğunun da saptanmasını olanaksızlaştırır.

Genellikle politikada, özellikle de düzen içi politikalarda, Demirel’in “tarihe geçmiş” sözüyle, “dün dündür, bugün bugündür”, dün söylenenler dün kalır ve “bugün”, dün’den ayrılmış, dün’den soyutlanmış kendi başına bir varlık olarak sunulur. Bugünün olayı olarak seçimleri, seçimlere katılan partileri, partilerin tutumlarını ve seçim söylemlerini ele aldığımızda bu durumla sıkça karşılaşılır.

Her seçimin, bir önceki seçimle istatistiksel/sayısal olarak karşılaştırılması, seçimler arasında bir “bağ”lantı kurulmasından çok, toplumsal-siyasal olayların mekaniksel bir karşılaştırması için kullanılır. Tekil olay olarak bakıldığında, her seçim, sanki ilk kez oluyormuşçasına ele alınan bir “olay” ola-

rak sunulur. Partilerin (eğer varsa) yeni söylemleri, yeni sloganları, yeni “vitrin” yüzleri ve “medya”da sunulmuş tarzları, hemen her durumda böyle bir “algı”nın oluşturulmasına hizmet eder. Bunun sonucu olarak da, geniş halk kitleleri, özellikle sol seçmen kitlesi, her seçime yeni umutlarla, yeni beklentilerle girer.

Oysa yakından bakıldığında, her seçim, bir önceki seçimin ortaya çıkardığı sonuçların üzerinde yükselir. Bu açıdan her bir seçim, daha önceki seçimlerle doğrudan bağlantılıdır. “Yeni umutlar”, “yeni beklentiler” denilen şey, bir önceki (hatta çok daha önceki) seçimlerde gerçekleşmeyen umut ve beklentilerin “bu sefer” gerçekleşebilirliği umudu ve beklentisinden başka bir şey değildir. Bir bakıma seçim tarihinde herşey yeniden ve yeniden tekrerrür eder.

Sol söylemle ifade edersek, seçimler, mevcut düzenin kendi meşruiyetini korumak ve pekiştirmek amacıyla iki ya da dört yılda bir sahnelenen bir siyasal girişimdir. Seçimlere atfedilen önem, yüklenen değer, her durumda mevcut düzenin çerçevesi içinde biçimlenir ve bu düzeni ayakta tutmaya hizmet eder. Ancak somut gerçeklikte seçimler, her ne kadar mevcut düzenin kendisini korumayı, yer yer mevcut düzenin “restorasyon”unu amaçlasa da, toplumsal muhalefet açısından mevcut düzenin *bu yolla değişebileceği* beklentisine yol açar.

Bir ülkede, her ne kadar onlarca yıl seçimler yapılmış ve her seçimden mevcut düzen kendisini koruyarak ve yer yer onararak (restore ederek) çıkmış olursa olsun, yine de seçimlere ilişkin beklentiler, yani

mevcut düzenin bu yolla değiştirilebileceği “umudu” varlığını sürdürür.

Bu yanılsamanın (ya da bilinçli çarpıtmanın) temelinde, her seçimin tekil ve kendi başına bir olay olarak ele alınması yatar. Bu yanılsama da, toplumdaki sınıfsal ilişkileri ve çelişkileri bir yana bırakarak, sadece siyasal söylemlere bakarak insanların o “an”da belli bir “tercih”te bulduklarını varsaymaya dayanır.

7 Haziran seçimleri arifesinde ülkede gelişen (seçime dayalı) siyasal olaylara, tutumlara, ilişkilere vb.’ne bakıldığında, düzen içi tüm partilerin “yeni”, “yepyeni” arayışlar içinde oldukları açıkça görülmektedir. Bu “yeni”, “yepyeni” arayış, genellikle düzen içi muhalefetin bir önceki seçimdeki (ki somutta 12 Haziran 2011 seçimleridir) “başarısızlığı”nın telafi edilmesine yöneliktir. Bu da, ancak bir önceki (hatta çok daha önceki) seçimlerdeki “başarısızlığın” tekil bir olgu haline getirilmesiyle olanaklıdır. Dolayısıyla her seçimi kendi başına bir “olay” olarak sunmak, düzenin muhalefet partilerinin de çıkarnadır.

Genel geçer söylemle, “çok partili seçimler” Türkiye’de 1946 yılından bugüne kadar, tamı tamına 69 yıldır yapılmaktadır. Askeri darbe dönemlerinde bile seçimler “zamanında” yapılmıştır. 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden yaklaşık bir yıl sonra (15 Ekim 1961) genel seçimler yapılırken, 12 Mart askeri darbesinden sonraki ilk seçim, “zamanında”, 23 Ekim 1973 tarihinde yapılmıştır. 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrasında ilk genel seçim (biraz “zamanını” aşarak) 6 Kasım 1983’de yapılmıştır.

Bu olgular, mevcut düzenin kendisini askeri darbe yoluyla, yani yönetimi askerileştirerek “restore” etmesi koşullarında bile seçimlerden vazgeçemediğinin açık kanıtıdır.

O halde seçimler mevcut düzen (oligarşik düzen) açısından böylesine önem taşırsen, toplumsal muhalefet (ya da sol) açısından da aynı ölçüde ve oranda önem verilmesinin nedenleri üzerinde durulması gerekir.

Burada seçimlerde toplumsal muhalefet, kimi durumda “sosyal-demokrat” ya da “demokratik sol” söylemlere sahip CHP tarafından temsil edilse de, CHP’nin “sol” temsiliyeti her zaman “bizimi sol”un seçimlere verdiği önemle ve seçimlere katılımı

meşrulaştırılmıştır.

“Sol”un sol adına seçimlere katılımıyla sağlanan meşruiyet, kaçınılmaz olarak oligarşik düzenin seçimler yoluyla sağlamaya çalıştığı kendini koruma ve kollama işlevinin yerine getirilmesine hizmet etmiştir ve hala da etmektedir.

Sol, ama çoklukla kendisine “marksist”, “sosyalist” ve hatta “komünist” adını veren “sol”, seçimlerin bu niteliğini bildiği halde, her seçimde (TİP’in 15 milletvekili çıkardığı 1965 seçimleri dışında) binde bir düzeyinde oy almasına rağmen seçimlere katılımında neden bu kadar ısrarcı olabilmektedir?

Bu sorunun yanıtı, hiç şüphesiz seçimlerin bir “çare”, “özlenen ve istenen yeni bir toplumsal düzene geçiş” için bir “yol” olarak görülmesinde değildir. Bazı ayrıksı durumlar dışında (ki 1965 TİP’inin başında yer alan, “güler yüzlü sosyalizm”den söz eden M. Ali Aybar vb.) hiçbir “sol” örgüt, seçimlerden böyle bir “beklentisi” olduğunu söylemez, kendi varlığını sona erdirmeye kalkışmadığı sürece söyleyemez. Bu nedenle, seçimlere katılan ve bu yolla mevcut oligarşik düzeni meşrulaştıran “sol”, bin dereden bin su getirerek katılımını haklı ve mazur göstermeye çalışır. Sonuç ise (yine ayrıksı bir durum olarak 1965 seçimlerini dışta bırakıyoruz), her zaman aynı olmuştur: Binde birlerle sayılanabilen bir oy miktarı.

1977 Genel Seçimleri’nde legalizmin “kalesi” TİP oyların binde 14’üne karşılık gelen 20.565 oy alabilmiştir (toplam seçmen 21,2 milyondur). 1983 ve 1987 genel seçimlerinde “bağımsız” bir “sol” sıfatlı parti katılmamıştır. 1991 Genel Seçimleri’nde, Kürt legal siyasal hareketi (o zamanki adıyla HEP) Erdal İnönü’nün başkanlığındaki SHP listelerinden seçime girerken, Doğu Perinçek tek başına “sol”un temsilcisi olarak seçim oyununa meşruiyet kazandırmıştır. Doğu Perinçek’in aldığı oy miktarı 108.369, yani **binde 44**’dür (toplam seçmen 30 milyondur).

1995 Genel Seçimleri “sol” ve Kürt legal siyasal hareketi açısından biraz daha hareketlidir.

Cem Boyner’in “Yeni Demokrasi Hareketi” neo-liberal sol söylemle seçimlere katılmış ve 133.889 oy (**binde 48**) alabilmiştir. HADEP olarak “tek başına” seçime katılan Kürt legal siyasal hareketi ise, 1.171.623 oy

(%4,2) alırken, Doğu Perinçek'in aldığı oylar 61.428 olmuştur (**binde** 22).

1999 yılındaki seçimlerde seçmen sayısı 37 milyon olurken, “sol”, sözcüğün tam anlamıyla, tüm “gücü” ile seçimlere katılmıştır.

Ufuk Uras'ın başkanlığında seçime katılan ÖDP oyların **binde** 80'ini (248.553) alırken, Levent Tüzel'in başkanlığında EMEP'in aldığı oy 51.756, yani **binde** 17 olmuştur. Yine legalist solun müdavimlerinden olan SİP-TKP ise 37.680 (**binde** 12) oy alabilmiştir. Doğu Perinçek ise, 57.607 oy alabilmiştir (**binde** 18).

Kürt legal siyasal hareketi, bu seçimlere de “tek başına”, yani ayrı parti olarak katılmış ve 1.482.196 oy (%4,75) almıştır.

2002 Genel Seçimleri AKP'nin “zaferi” ile sonuçlanırken, “bildik sol”, legalist sol alışlagelen oy oranlarıyla durumu idare etmiştir. Doğu Perinçek, **binde** 51 oy (159.843) alırken, ÖDP'nin oyları 106.023, yani **binde** 34 olmuştur. Yeni adıyla TKP (SİP) bu seçimlerde 59.180 (**binde** 19) oy alabilmiştir. Levent Tüzel'in başkanı olduğu (bir zamanların illegal TDKP'sinin legalizasyonu ürünü olan) EMEP, 2002 seçimlerinde Kürt legal siyasal hareketinin “bileşeni” olarak “bağımsız sol parti” cilige bir süreliğine ara vermiştir. Kürt legal siyasal hareketi, 2002 seçimlerine yine parti olarak (DEHAP) katılmış ve oyların 1.960.660'ını alarak %6,22 oy oranına ulaşmıştır.

2007 Genel Seçimleri'nde legalist solun “makus talihi” değişmemiştir. ÖDP, Kürt legal siyasal hareketinin “bileşeni” olarak Ufuk Uras'ı meclise gönderirken, parti olarak katıldıkları yerlerde **binde** 15 oy oranıyla 52.055 oy alırken, SİP-TKP'si oy “patlaması” yaparak oy oranını **binde** 19'dan **binde** 23'e çıkarmıştır. EMEP, bir kez daha Kürt legal siyasal hareketinin “bileşeni” olarak “Bin Umut Adayları” saflarında yerini almıştır.

Kürt legal siyasal hareketi, daha önceki seçimlerden farklı olarak, 2007 seçimlerine parti olarak değil, bağımsız adaylarla (“Bin Umut Adayları”) katılmış ve %5,24 oy oranıyla 1.835.486 oy almıştır. Doğu Perinçek'in oy oranı ise, **binde** 37 olmuştur (128.148).

2011 seçimlerinde legalist sol, diğer deyişle, bindelik soldan EMEP, Kürt legal siyasal hareketinin “bileşeni” olarak boy göstermiş ve bindelik oy oranlarıyla kendilerine ayrılan “kontenjan”dan Levent Tüzel'i par-

lamentoya göndermiştir. ÖDP ise, “usul hatası” nedeniyle (seçim evraklarını zamanında YSK'ya teslim etmeyi unuttuklarından!) seçime katılamamıştır. SİP-TKP'si “genç başkan”la seçimlere katılarak, bir kez daha bindelik oranda oy almıştır (**binde** 15/64.006).

Bir kez daha “bağımsız adaylar”la seçime katılan Kürt legal siyasal hareketi 2,8 milyon oy alarak (%6,57) 35 milletvekili çıkarmıştır.

Şimdi 2015 seçimleri sath-ı mailine girildiğinde legalist sol, bindelik sol, bir kez daha “şansını” denemek durumundadır. Ancak durumlar “biraz kaşık” görünmektedir.

Herşeyden önce ÖDP ve SİP-TKP'sinin oluşturduğu “Birleşik Haziran Hareketi” diye bir “olgu” ya da “olay” ortaya çıkmıştır. “Hareket”, kendisinin seçimlere yönelik bir “oluşum” olmadıklarını iddia ettiği için (kendi ifadeleriyle, “*Haziran kendisini seçimle sınırlayan bir hareket değildir*”) seçimlere ilişkin “somut” bir belirleme yapamamıştır. Seçimlere ilişkin yaptıkları açıklamada şunları söylemektedirler:

“AKP diktatörlüğüne karşı halkın birleşik ve örgütlü mücadelesinin sorumluluğunu üstlenen Birleşik Haziran Hareketi seçim sürecinde de AKP'yi geriletmeyi temel alan aktif bir mücadele yürütecektir. Bu mücadelesini AKP faşizmi karşısındaki tüm ilerici-devrimci ve demokrat güçlerle dayanışma içerisinde sürdürecektir.”

Böylece (kendilerine HH, yani “Haziran Hareketi” diyorlarsa da) BHH, “bileşenleri”ni serbest bırakmış ve isteyenini istediğini yapabileceği, isteyenini ayrı olarak seçime katılabileceğini, isteyenini Kürt legal siyasal hareketini destekleyebileceğini dolaylı biçimde ifade etmiştir. Bunun sonucu olarak, karpuz gibi ikiye bölünmüş olan SİP-TKP'sinin KP kolu (Süleyman Aydemir-Kemal Okuyan tayfası) parti olarak seçime katılma kararı almıştır. Geri kalan “bileşenleri”, özellikle ÖDP, Kürt ulusal hareketiyle tüm “köprüleri” atmamak zorunda kalmadığından BHH'nın bu “son kararı”ndan memnun ve mutlu görünmektedir. Böylece hem Musa'ya, hem İsa'ya yaranabileceklerini sanmaktadır.

Görüldüğü gibi, legalist sol, tüm zamanlarda şu ya da bu biçim altında seçimlere

katılmış ve her seferinde bindelik oranlarda oy almıştır. Buna rağmen, seçim zeminini “mevcut düzeni teşhir etmek için” kullanma paravanası altında varlıklarını ve tutumlarını sürdürmektedirler. Değişik oportünist oyunlarla, demagojik söylemlerle gerçek yüzlerini gizleyen bu legalist solun safalarında yer alan binlerce kişi, ellerine tutuşturulan bildirimlerle düzeni teşhir ettikleri sanısıyla her seçimde seferber edilmekte ve sonuçta bindelik oy oranına rağmen, “doğru ve iyi” bir iş yapmış olmanın “huzurunu” duymaktadırlar.

Burada haklı olarak şu soru ortaya çıkmaktadır: Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor?

Che'nin sözüyle, bu “tutum”, bir zamanlar “taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir biçimde birbirine karıştırmaları”nın, “önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davranışının”, yani manipülasyonunun (yönlendirmesinin) bir sonucuysa da, bugün tümüyle devrimci mücadelenin terk edilmesinin getirdiği bir pragmatizmin ürünüdür.

Legalist solun bu pragmatizmi, her durumda “varlığını” sürdürmeye indirgenmiş apolitik bir tutumdan ibarettir. Bunu yaratan somut olgu ise, 12 Eylül askeri darbesiyle ortaya çıkan depolitizasyon ve ideolojisizleştirmenin süreklileşmesi ve legalist sol tarafından “varlık” koşulu haline dönüştürülmesidir.

Depolitizasyon ve ideolojisizleştirme geniş halk kitlelerini etkisi altına almış, özellikle ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci insanları farklılaştırmıştır. Yetişen yeni kuşaklar bu ortamda ve bu ortamın ilişkileri içinde biçimlenmişlerdir.

Bu durum, Latin-Amerika bağlamında şöyle tanımlanabilir (üstelik 1989 yılında):

“Bugün sol kelime hazinesinden ‘sosyalizm’ ve ‘devrim’ gibi kelimeler kaybolmuş vaziyette, herkes ‘barıştan’, ‘demokrasiden’ ve ‘çoğulculuktan’ bahsediyor. Örneğin Uruguay KP’si ‘proletarya diktatörlüğü’ üzerine hiçbir şey duymak istemiyor, çünkü -uzun yıllar bizzat tutuklu kalmış olan genel sekreter Jaime Perez’in deyimiyle- ‘ben bu kadar yıllık dikta-

törlükten sonra diktatörlükler üzerine hiçbir şey bilmek istemiyorum’.” (Gaby Weber, *Gerilla Bilanço Çıkarıyor*, s. 32.)

Bu ortamda yetişen yeni kuşakların siyasal faaliyetler karşısındaki tutumunu ise, yine aynı tarihte Tupamaros şöyle anlatıyor:

“Yeni üyelerimiz olsa da ve toplantularımıza birçok insan gelse de veya yayınlarımız oldukça başarılı olsa da, bütün bu insanları örgütleyecek konumda değiliz. Bugüne kadar net yanıtlar veremedik. Ayrıca insanlara belli bir taban grubunda çalışmalarını, en azından haftada bir bu işe üç-dört saat ayırmalarını ve bu şekilde belli görevler üstlenmelerini de anlatamıyorsun. Her gün aktif olmalarını ise hiç mi hiç öneremiyorsun. İnsanlar bunu, yük taşımaya istemiyorlar ki. Bir hafta boyunca veya bir günlüğüne bir şey yapmaya hazırlar, ama MLN (Tupamaros) gibi bir örgütün bir üyesinin yapmak zorunda olduğu gibi sürekli bu şekilde yaşamak istemiyorlar.” (agy, s. 193.)

Legalist solun üzerinde yükseldiği ve varlıklarını korumaya yetecek kadar yeni insanlar devşirmek durumunda oldukları ortam ve zemin budur.

Böyle bir ortam ve zeminde, genel olarak devrimci mücadeleyi, özel olarak silahlı devrimci mücadeleyi örgütlemek ve yürütmek hiç de kolay değildir. Bir taraftan legalist solun, özellikle seçimler üzerinden yarattığı yanılsamalar, öte yandan ilerici kitlelerin “tüketim toplumu”na dönüşümün getirmiş olduğu düzene yeni araçlarla bağlanması, mevcut çelişkilerin açıkça görünür olduğu koşullarda, mücadele etmenin ve örgütlenmenin olmaz-sa-olmaz koşul olduğu ortamda bile devrimci unsurların ortaya çıkmasını engellemektedir.

Che Guevara yıllar öncesinden böylesi bir durumu ve bunun yarattığı sonuçları şöyle değerlendirmiştir:

“Yoğun bir şehirleşmenin ve gerçek bir sanayileşme değilse bile az çok gelişmiş bir hafif ve orta sanayinin bulunduğu ülkelerde gerilla grupları teşkil etmek daha zordur. Şehirlerin ideolojik etkisi, barışçıl usullerle örgütlenmiş kitle savaşları umudunu yaratarak gerilla savaşlarını fren-

ler. Bu da bir çeşit 'örgütçülük' ya da 'kurumculuk' yaratır ki, az çok 'normal' sayılabilecek olan dönemlerde, halkın geçim şartlarının başka durumlara nazaran pek o kadar çetin olmaması ile nitelenebilir. Parlamento temsilcileri arasında devrimcilerin sayıca artmasının niteliksel değişimler getirebileceği umutları artar." (*Küba: Bir İstisna mı, Yoksa Sömürgeciliğe Karşı Mücadelenin Öncüsü mü?*)

7 HAZİRAN SEÇİMLERİ VE AKP'SİNDEN HDP'SİNE, CHP'SİNDEN LEGALİST SOLA KADAR DÜZEN PARTİLERİ

Bir zamanların revizyonist ve oportünistlerinin oluşturduğu legalist solun bindelik oy oranlarıyla sürdürdü geldikleri seçim anlayışının yanında, Kürt ulusal hareketinin legal siyaset alanında örgütlenmesi ve bu legal örgütlenmede giderek legalist sola yaklaşması (ki "İmralı süreci"nin kaçınılmaz ve zorunlu bir sonucudur), seçim sath-ı mailinde "sol"da yeni hareketlenmelere yol açmaktadır. Özellikle 2007 ve 2011 yıllarında bu Kürt legal siyasal hareketin "bağımsız adaylar"la seçimlere katılması ve bu yolla azımsanmayacak sayıda milletvekili çıkarılması legalist sol için yeni bir soluklanma, kendi meşruiyetlerini güçlendirme olanağı sağlamıştır. Üstelik legalist sola her seçim döneminde bir kişilik de olsa "kontenjan" vermesi ve bu sayede legalist solun kendisini "parlamento"da temsil edebilme olanağına kavuşması, bu "meşruiyeti", yani kendi gerçek yüzlerini gizlemelerini daha da kolaylaştırmıştır.

Ama 7 Haziran seçimlerine Kürt legal siyasal hareketinin (hiç tartışmasız "İmralı"dan gelen talimat üzerine) parti olarak katılma kararı alması ve ardından neo-liberal "medya"dan ve "köşe" yazarlarından yoğun bir destek görmesi "yeni" bir durum olarak kabul edilmektedir.

Yukarda ortaya koyduğumuz gibi, Kürt legal siyasal hareketi 1991 yılından beri seçimlere katılmaktadır. 1991 seçimlerinde SHP listesinden meclise girilebilmişken, daha sonraki yıllarda (2007'ye kadar) parti olarak girme yönünde tutum sergilenmiş, ama hiçbir seçimde %10'luk barajı geçemediği

gibi, en fazla %6,7 düzeyinde oy alabilmiştir.

Bugünü dünden farklı kılan tek şey, geçen yıl yapılan üç adaylı Cumhurbaşkanlığı Seçimi'nde Selahattin Demirtaş'ın %9,8 oranında oy almasıdır. Böylece %10 seçim barajına çok yaklaşılmıştır. Bu da "yeni" bir "taktik" ortaya atılmasına, yani seçimlere parti (HDP) olarak katılınması "taktiği"ne yönelinmesini getirmiştir.

Neo-liberal "medya"nın ve "yetmez, ama evet"çi neo-liberal solcuların yoğun desteğine mazhar olan HDP'nin, birbiri ardına yayınlanan (kimin tarafından yaptırıldığı bilinmeyen) "seçim anketleri"yle %10 barajını geçeceği iddiası pompalanmaya başlanmıştır. Burada amaç, Cumhurbaşkanlığı seçiminde S. Demirtaş'ın gösterdiği "performans"la sağlanan oyların HDP'nin oyları olarak gösterilmeye çalışılmasıdır. Özellikle Ekmelettin İhsanoğlu'nu "içine sindiremeyen" CHP'li sol seçmen burada "hedef kitle" durumundadır. Her ne kadar ipliği pazara çıkmış Dengir Mir Fırat gibi AKP'li "Kürt siyasetçi"ler aday gösterilerek (ya da aday gösterileceği söylenerek) AKP'ye yönelen Kürt oylarını kendilerine çevirebilecekleri hesapları yaptıkları iddia edilse de, her durumda "hedef kitle", CHP'li sol seçmen kitledir.

Burada HDP'nin %10 seçim barajını geçip geçmeyeceği, tüm "medyatik" propagandalara rağmen fazlaca bir öneme sahip değildir. "Medya"da yapılan kimi matematiksel hesaplarla HDP'nin %10 barajı geçmesi durumunda AKP'nin meclisteki salt çoğunluğunu yitireceği, hatta tek başına iktidar bile olamayacağı propagandası, sadece Recep Tayyip Erdoğan'dan "kurtulmayı", olmazsa "diktatörlüğünü" durdurmayı, o da olmazsa "sınırlandırmayı" ve "kısıtlamayı" tek seçim hedefi olarak benimseme eğiliminde olan seçmen kitlesini "av"lamaya yöneliktir.

Öte yandan HDP'nin bazı "piyasa aktörleri"ni (örneğin Terzi Fikri'nin oğlunu, her dönemin "sol" politikacısı Celal Doğan'ı, Ahmet Kaya'nın eşini) aday göstermesi populist bir çizgide sol seçmen kitlesini "tavlamayı" hedeflemektedir.

HDP'nin %10 seçim barajını geçmesiyle ortaya çıkacağı ileri sürülen meclis "aritmetiği"nde AKP'nin tek başına iktidar olamayacağı, dolayısıyla bir başka "parti" ile koa-

lisyona gitmek zorunda kalacağı iddiası ne kadar “dil”lendirilirse dillendirilsin, böyle bir “aritmetik”in ortaya çıkabilmesi için CHP ve MHP’nin alacağı oyların kesin belirleyici olacağı da ortadadır. 2011 seçimlerine göre HDP’nin %10 barajını geçebilmesi için *gerekli olan* oy oranı %4,2’dir. Toplam seçmen sayısının 52 milyon ve seçimlere katılımın %80 düzeyinde olduğu göz önüne alınırsa (41 milyon), gerekli oy miktarı 4,1 milyon oya denk düşmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçiminde aldıkları 3,9 milyon oydan yola çıkılırsa, ihtiyaç duyulan oy miktarı 200 bindir. 2011 seçimlerinde aldıkları “öz ve has” oylara göre ise, 1,3 milyon oya ihtiyaçları vardır. Ama “hesap” hiç de bu kadar basit değildir!

Kendilerini destekleyen “medya”ya yapılan sunumda, HDP için “gerekli oy” miktarı 600 bin olarak ilan edilmiştir. Bu “hesap” şöyle yapılmaktadır: “2015 seçiminde katılım oranı yüzde 87 olursa 47,6 milyon geçer oy kullanılacağı varsayılıyor. Bu durumda %10 oy oranı, 4,8 milyon seçmene denk düşecek. Yurtdışı seçmenden dolayı seçime katılım oranı %3 düşeceğinden katılım yüzde 84 olarak hesaplanacak ve bu durumda geçerli oy sayısı 46 milyona düşecek. Haliyle yüzde 10 barajı, 4,6 milyon oy ile aşılabilecek.”

Biraz fazla “eğer”li, “şayet”li bir “aritmetik” de olsa, sonuçta HDP’nin %10 barajını geçebilmesi için legalist solun bindelik oylarına ihtiyacı neredeyse mutlak. Ama seçmen kitlesi emme-basma tulumbadan daha çok “birleşik kaplar”a göre hareket eder. Yani HDP’nin 600 bin “oy ihtiyacı”, her durumda diğer partilere verilen oylardan karşılanmak durumundadır. İşte ana sorun burada yatmaktadır. Bu 600 bin oyun iki kaynağı açıktır: Bu oylar ya CHP seçmeninden gelecektir ya da AKP seçmeninden. Ama beklenti, CHP seçmenine yöneliktir. Bu nedenden dolayı HDP’nin “seçim stratejisi” CHP’den umutlarını kesmiş olan “küşkün” kitleyi kendisine çekmeye yöneliktir.

HDP, %10 seçim barajını geçerse, böylece mecliste “güçlü biçimde” temsil edilirse ve bunun sonucu AKP mecliste salt çoğunluğu yitirirse (üç “-se, -sa”), koalisyon hükümeti kaçınılmaz olacaktır. Bu durumda AKP ile hangi parti koalisyon yapacaktır? Bir kısım “medya”, özellikle Doğan “medya”sı AKP-CHP koalisyonundan yana görünmek-

tedir. Ama “İmralı” muhabbetleri ve “İmralı”nın başkanlık sistemi”ne “sıcak” bakması (her ne kadar S. Demirtaş, 20 Mart’taki meclis grubu toplantısında “HDP olduğu müddetçe sen bu ülkeye Başkan olamayacaksın. Seni başkan yaptırmayacağız.” diye haykırışsa da), AKP-HDP koalisyonunu daha fazla olası kılmaktadır. Böyle bir koalisyon olasılığının da, “İmralı”nın elini güçlendireceği kesindir.

HDP üzerinden yürütülen “seçim taktiği”nin diğer boyutu ise, %10 seçim barajının geçilmemesi durumuna ilişkin “B planı”dır.

Bu Amerikanvari “B planı”na göre, HDP mevcut yasal çerçevede %10 barajını geçemezse, “anti-demokratik seçiminizi de, şovenist parlamentonuzu da alıp başınıza çalın” diyerek Diyarbakır’da bir “Kürt Ulusal Meclisi” toplayacaktır. Böylece bir yandan mevcut düzenin anti-demokratik ve ırkçı olduğu ilan edilmiş, öte yandan “bölgesel özerklik” fiilen kurulmuş olacaktır.

Bu “seçim kulislerinde” konuşulan bir “gizli taktik” olarak ortaya çıkmaktadır. Açık ki, seçimlere giren ve barajı geçmek için, Demirtaş’ın Gezi Direnişi’nin ilk günlerinde yan yana durmayacaklarını söylediği sözlerle, “darbeci, ırkçı, faşist çevrelere”, yani CHP kitesine ihtiyacı vardır. Bu durumda, popüler yazının terimiyle söylersek, “ulusalcı”ların “tüylerini diken diken edecek” bir fiili “bölgesel özerklik”ten söz etmesi, “taktik gereği” zaten olanaksızdır. Ama böyle bir olasılığın her zaman mevcut olduğu değişik zamanlarda dile getirilmiştir.

Özetlersek, HDP, 7 Haziran seçimlerinin “gözdesi” ve “favorisi”dir. Seçimde %10 barajını geçse de, geçerse de, oylarında meydana gelecek her artış, AKP’yle yürütülen “çözüm süreci”nde yeni bir evreye ve söyleme geçilmesine yol açacaktır.

CHP kitesine gelirse.

HDP’nin, ister açık, ister “gizli” hesaplarında ağırlıklı ve belirleyici yere sahip olan CHP kitesinin seçim sonrasında karşılaşacağı “manzara”yla “düş kırıklığına” uğrama olasılığı çok yüksektir. Ancak CHP kitesini, genel söylemle ifade edersek, “sol seçmen kitesi”, onlarca yıldır (1977-1980 dönemi hariç) seçimlerden, dolayısıyla da mevcut düzenden umutlarını kesmemişlerdir. Her seferinde büyük umutlarla seçim sath-ı mahliline girmişler ve her seçim sonrasında “düş

kınkıllığı”, “moral bozukluğu” ile günlük apolitik yaşamlarına geri dönmüşlerdir. Özcesi, hiçbir seçimden hiçbir dönem “ders” almamışlardır. Tıpkı legalist solun saflarında yer alanların her seçimde bindelik oy oranına karşın safları terk etmemesi gibi.

7 Haziran seçimlerinin arifesinde, HDP “medya” tarafından cilalanarak öne çıkartılırken, CHP, aynı ölçüde silikleştirilmeye, önemsizleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu silikleştirme ve önemsizleştirme girişimi, her ne kadar “medya” tarafından yürütülüyorsa da, Türkiye’deki legalist soldan bir “*Syriza*” yaratmaya çalışan kesimlerin “teorize” ettiği bir girişimdir. BHH kendisini “Türkiye’nin *Syriza*’sı” olarak sunma gayretinde olduğu gibi, bugün HDP’yi de “*Syriza*” gibi sunma çabaları yürütülmektedir. Genel olarak HDP “bileşenleri” olarak teferruatta sayılan legalist sol unsurlar bu çabanın baş aktörleridir. Elbette bu mevcut düzenin seçimidir. Böylesi seçimlerde herkes herşeyi söyleyebilir, herşeyi vaad edebilir ve kendisini “bulunmaz Hind kumaşı” olarak sunabilir. Hatta kimileri kendi gönüllerinden geçeni gerçekmişçesine piyasaya sürebilir.

HDP’nin “*Syriza*” olarak sunulması, yukarıda sözünü ettiğimiz CHP seçmen kitlesinin “hedef kitle” olmasının bir dışavurumudur. Bilindiği gibi, Yunanistan’da *Syriza*’nın zaferi, “sosyal-demokrat” PASOK’un seçmenlerinin *Syriza*’ya oy vermesiyle gerçekleşmiştir. HDP’nin “*Syriza*”laştırılması da, ancak CHP seçmeninin blok halinde saf değiştirmesiyle olanaklıdır. Böyle bir olasılık, bugünün ilişki ve çelişkileri içinde neredeyse hiç yoktur.

CHP’ye oy veren “sol kitle” ise, sözcüğün tam anlamıyla küçük-burjuva ideolojisinin etkisi altındadır. Bu kitle, Gezi Direnişi’ne kadar geleceği (yarını) düşünmeden, sadece içinde bulunulan anı yaşayan ve bu çerçevede emperyalist metaların “iyi birer tüketicisi” olan ve salt tüketici kredileriyle yaşayan ya da yaşamayı bekleyen bireyler topluluğunu oluşturmaktaydı. “Medyatik” söylemle, “Batı yaşam tarzını” benimsemiş, “laiklik” konusunda duyarlılık sahibi olan bu kitle, 2007 yılındaki Cumhuriyet Mitingleri’yle ve ardından gelen Ergenekon, Balyoz vb. operasyonlarla sarsılmış, umutlarını önemli ölçüde yitirmiş ve AKP iktidarını “sineye” çekmiştir.

Ancak AKP’nin gücünü artırdıkça kendi

“dava”larına uygun adımlar atması, özellikle laiklik ve yaşam tarzına müdahalesi Gezi Direnişi’ne yol açmıştır. Örgütsüz ve kendiliğinden gelişen Gezi Direnişi’nin sönmelenmesiyle birlikte, her seçim sonrasında olduğu gibi kendi kabuğuna çekilmiş ve “tüketim ekonomisi”ndeki ayrıcalıklı yerini sürdürmüştür.

Mevcut CHP yönetiminin, “ezelden ebede kadar” tüm CHP yönetimlerinin yaptığı gibi, sadece seçim dönemlerinde “siyaset” yapan konumu, CHP seçmen kitlesinin inişli-çıkışlı tutumuna paralellik gösterir. Deniz Baykal “komplosu”nun hemen ardından Kılıçdaroğlu’nun genel başkanlığa seçilmesi sırasında ortaya çıkan “coşku” kısa sürede erimiş ve ard arda gelen seçimlerde “beklentiler”in gerçekleşmemesiyle bir “yönetim güvensizliği”ne dönüşmüştür. Kendi seçmen kitlesini de, kendi parti üyelerini de harekete geçiremeyen, daha açık ifadeyle, politize edemeyen CHP yönetimi, bu “güvensizlik” ve “küskünlük” havası içinde 7 Haziran seçimlerine (ve bir kez daha kaybetmek için) hazırlanmaktadır. “Medya”nın HDP’ye yönelik teveccühünün yarattığı hava ve “küskünler”in tepkisi bugün için kısmen sakinleşmeye başlamışsa da, etkisi varlığını sürdürmektedir. Bugünden yarıya, yani 7 Haziran seçimlerine kadar CHP yönetiminin yapabileceği tek şey, bu etkiyi en alt düzeye indirecek söylemlere başvurmasıdır.

Ya sol kitle?

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, sol seçmen kitlesi, tüm küçük-burjuva sınıf özellikleriyle siyasal alanda hala önemli ve etkin bir güç durumundadır. Bu gücün etkin olabilmesinin tek yolu, kitlesel ölçekte politizasyondan geçmektedir. Seçim dönemleriyle sınırlı olmayacak boyutlarda politize olan bu sol kitle, her durumda mevcut oligarşik düzenin en büyük korkusu ve kabusudur. Çünkü bu sol kitlenin politizasyonu, her durumda seçimlerle bir şeyin değişmeyeceğinin bilincine ulaşılması demektir. O andan itibaren oligarşik düzenin seçim manevraları işlevsiz kalacaktır. Bunun ilk adımı ise, onlarca yıldır süregelen depolitizasyonun aşılması olmaktadır. İşte o zaman, bu sol seçmen kitle, ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci olarak tarihin yapıcıları olarak sahneye çıkacaktır.

Bunun yolu, seçimlerle biçimlenen “si-

yaset oyunu”na kapılarak CHP’ye “vurmak”-tan geçmemektedir. Yapılması gereken, bu sol kitlenin tarih bilincini yeniden kazanmasını ve devrimin neden tek yol olduğunu anlamasını sağlamaktır.

7 Haziran seçimlerinin arifesinde mevcut düzenin “sol” muhalefet partilerinin durumu ve “encamı”, özetle böyledir.

Hiç şüphesiz sol sadece bunlarla sınırlı değildir. Legalistler kadar nicelikleri olmasa da, zaman zaman azımsanamayacak bir kitleyi harekete geçirebilen, yer yer tekil de olsa silahlı eylem yapan sol örgütlenmeler vardır. Ancak bu örgütler, şu ya da bu gerekçeyle “legal alanlarda” ağırlıklı olarak faaliyet gösterirler. Kendi söylemlerinde belli bir devrim stratejisine sahip olduklarını iddia etseler de, daha çok konjonktürel gelişmelere göre tutum alırlar. Bu örgütlerin seçimler karşısındaki genel ve ortak tutumu boykottur. Boykot-karşıtlarının, yani legalistlerin ideolojik saldırısı karşısında boykot “taktik”lerini savunamaz hale gelseler de, her durumda ve her koşulda seçimlerin boykot edilmesini esas alırlar.

Legalizmin artan etkisi ve kendilerinin legal alanlarda giderek kalıcılaşan faaliyetleri bu sol örgütler içinde ayrışmalara yol açmış, illegal yapılar büyük ölçüde dağıtılmış ve Kürt ulusal hareketi çevresinde kendilerini legalleştirmişlerdir. Bunun en tipik örneği, bir zamanların “silahlı eylemci” örgütü olan ve bugün HDP “eşbaşkanlığı” makamına ulaşan MLKP’dir.

On yılların TKP/ML’si de benzer bir yöne savrulmuştur. Sürekli bölünmeler ve Dersim sınırlarını aşamayan “askeri hareketliliği” legalize olmasında etkin unsur olmuştur. 7 Haziran seçimlerinde HDP’yi desteklemeye karar vermesiyle, geleneksel “boykotçu” çizgisini terk etmiştir.

Bu kesimler (bir zamanların utangaç legalistleri), herşeye rağmen hala “eskisi gibi” olduklarını ne kadar iddia ederlerse etsinler, artık legalizmin saflarında yer almışlardır. *Yürüyüş* dergisinin “oportünist sol”

olarak tanımladığı ve bir dönem “devrimci cephede yer aldılar” dediği kesimler bunlardır. (Bunların yanında, Halkevçiler gibi, utangaç olmayan, ama kendisini en keskin göstermeye özen gösteren legalistler de vardır.)

Tüm bu düzen içi ilişki ve çelişkilerden geriye kalan, islamcı-faşist AKP ile Türkçü-faşist MHP kalmaktadır. Bunlar hakkında uzun uzadıya değerlendirmeler yapmak yazımızın konusu değildir. Şu kadarını ifade edelim ki, AKP’nin ya da MHP’nin 7 Haziran seçimlerinde alacakları oylar her durumda mevcut düzenin iç siyasal ilişkilerinde belli bir dalgalanmaya yol açacaktır. AKP’nin oy kaybetmesi, HDP’nin olası %10 barajını geçmesi ve CHP’nin oylarını artırmaması durumunda ortaya çıkacak “koalisyon” olasılığında (HDP’ye ilişkin iddialara rağmen) MHP’nin “kilit” parti olarak öne çıkacağını söylemek kahinlik olmayacaktır. Seçim sonucunda “koalisyon” hükümeti kurulması olasılığında AKP-CHP koalisyonundan daha çok, AKP-MHP koalisyonu daha ağır basmaktadır. HDP’yle “İmralı” üzerinden yapılacak “pazarlıklar”la, hiç şüphesiz HDP’nin dışardan desteğinde bir AKP “azınlık hükümeti” kurulması da olanaklıdır. Bütün sorun seçimlerde AKP’nin ne oranda oy kaybedeceğine bağlıdır. Her türlü hilenin yapıldığı, her türlü seçim rüşvetinin verildiği ve daha da önemlisi Recep Tayyip Erdoğan tarafından seçmen kitlesi kutuplaştırıldığı koşullarda “olağan” bir seçimden, “yasal ve meşru” bir seçimden, “eşit ve adil” bir seçimden söz etmek ve böyleymiş gibi sonuçlar beklemek zaten olanaksızdır. Bugün için tek gelişme, AKP’nin Davutoğlu’nun başkanlığında (Recep Tayyip Erdoğan’ın “dışardan” tüm desteğine rağmen) seçimlerde eski “parlak” günleri yakalayamayacağıdır. AKP’nin mecliste çoğunluğu yitirmesi ise, açık ve kesin biçimde Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaşını “kuvveden fiile” çıkartacaktır. Önemli olan tek şey de budur.

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

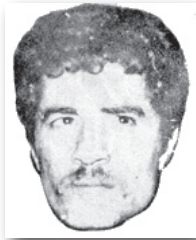
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SAFFET ALP
1949 Kayseri

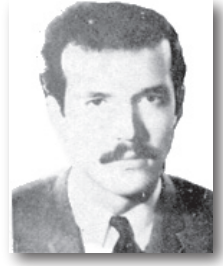

ÇİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ÖMER AYNA
1952 Dicle

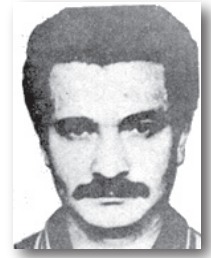
30 MART 1972 KIZILDERE

HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

AHMET ATASOY
1946 Ünye

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĐRU
1949 Şarkışla

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

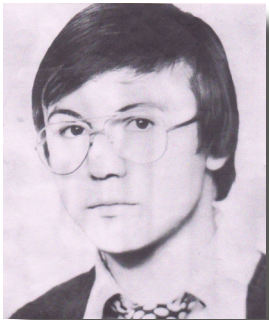
1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisini olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

AKP İktidarı ve Tayyip Saltanatı Nasıl Yıkılır?

Aşağıdaki yazı, bir bütün olarak, *Kurtuluş Cephesi*'nin Temmuz-Ağustos 2014 tarihli 139. sayısında, Cumhurbaşkanlığı seçimi döneminde yayınlanmıştır. Bu sayımızda, bu yazıyı güncelliğini yitirmiş bazı kısımlarını çıkartarak bir kez daha yayınlıyoruz.

Cumhurbaşkanlığı seçimi somutunda konuşursak, “sol kitle”, CHP-MHP ittifakının bir ölçüde sonuç üzerinde etkisi olabileceğini düşünseler de, AKP'nin ve Recep Tayyip Erdoğan'ın şu ya da bu biçimde seçimleri kazanacağına inanmaktadır. “Aritmetiksel” olarak Recep Tayyip Erdoğan karşıtı cephenin seçmen kitlesinin çoğunluğunu oluşturduğu görülse de, bu kitlenin yekpare hareket edemeyeceği de bilinen bir gerçektir. Herkesin ortak olduğu yer, AKP iktidarına ve Tayyip saltanatına **bir biçimde** son verilmesinin gerekli olduğudur. Ama bunun **nasıl** olacağına ilişkin düşünceler değişiktir.

Bir düşünceye göre, yani AKP'nin 2001 kriziyle iktidara geldiğini ve arkasında Amerikan emperyalizminin bulunduğunu düşünenlere göre, AKP'den ve Recep Tayyip Erdoğan'dan kurtulmanın yolu, yeni bir büyük **ekonomik krizin** patlak vermesidir.

Patlak verecek büyük bir ekonomik kriz koşullarında, AKP'nin ve Erdoğan'ın “medya”yı **eskisi gibi** besleyemeyeceği, “yardım paketleri”ni eskisi gibi dağıtamayacağı, temsil ettiği feodal-tüccar sermayesi ile müteahhitleri eskisi gibi doyuramayacağı varsayılmaktadır. Böyle bir durumda AKP'yi ve Erdoğan'ı baştan itibaren destekleyen seçmen kitlesinin ve sömürücü sınıf bloğunun ikircikleneceği ve yeni bir iktidar arayışına girebileceği düşünülmektedir. Ekonomik kriz koşullarında yapılacak bir **seçimde** AKP'nin ve Erdoğan'ın “gidici” olacağı sonucuna ulaşılmaktadır. Ama burada Amerikan emperyalizminin, AKP'den desteğini çekmediği sürece, ekonomik krizin atlatıla-

bilmesi için elinden geleni yapacağı da varsayılmaktadır.

Bu varsayım sonucunda, ekonomik koşullar ve AKP'nin Amerikan emperyalizmiyle olan ilişkisi sürekli gözetilen ve izlenen bir olay haline gelmektedir. Döviz kurlarında meydana gelen dalgalanmalar, ABD'den yapılan açıklamalar, Obama'nın Recep Tayyip Erdoğan'la yaptığı telefon görüşmeleri, beyzbol sopası vb. “haberler” yeni umutlar yaratmakta ve beklentiler oluşturmaktadır.

AKP iktidarından ve Tayyip saltanatından kurtulmanın bu “yolu”, “merak etmeyin ordu var” söyleminin biçim değiştirmiş halidir. Ortak nokta, iç dinamiğin değil, dış dinamiğin belirleyici olduğunun kabul edilmesidir. Bu açıdan, pasif bir tutumun, “bekle-gör” anlayışının ve kitlelerin mücadele gücüne inançsızlığın ifadeleridir. Tüm seçim sonuçlarından çıkartılan sonuç ise, “bu halk adam olmaz” söylemidir.

Bir başka düşünceye göre, AKP dışındaki ve karşıtı olan tüm düzen partilerinin seçim ittifakı kurularak AKP iktidarı ve Tayyip saltanatı sona erdirilebilecektir. Ama burada en temel sorun, ittifak kurması beklenen partilerin (özellikle CHP, MHP ve BDP/HDP) “üç benzemez” oluşları ve aralarındaki “kan uyuşmazlığı”dır. Üstelik kurulacak ittifakta kimin belirleyici olacağı, hangisinin taleplerinin daha fazla yer tutacağı vb. konular da ek sorunlar yaratmaktadır. 30 Mart yerel seçimlerinde görüldüğü gibi, MHP kökenlilerin CHP listelerinden aday gösterilmesi bile sonuçları fazlaca etkilememektedir.

Bu düşünceyi savunanlar, doğal olarak birinci düşünceyi de gözönünde bulundur-

mak zorunda kalmaktadırlar. Bir yerden sonra, ekonomik kriz, Amerikan emperyalizminin AKP'den desteğini çekmesi ve "muhalafet" partilerinin işbirliği yapmaları sonucu AKP iktidarının ve Tayyip saltanatının **seçimler yoluyla** sona erdirilebileceği biçiminde bir tülemeye ulaşılmaktadır.

Bir diğer düşünceye göre, "sol" muhalafet, her durumda kendi yolunda ilerlemelidir. Sol söylemler, sol programlar ve sol sloganlar bu yolun ayrılmaz parçasıdır. Bunlara göre, "sol", "tıpkı" 1977 genel seçimlerinde olduğu gibi, yoksulun, işsiz, haksızlığa uğrayanın, ezilenin, sömürülenin vb. yanında olduğunu gösteren programlar ve söylemlerle güçlü bir muhalafet olarak ortaya çıkabilir. Varsayma göre, güçlü bir "sol" muhalafet, mecliste ve sokakta gücünü kullanarak AKP'yi ülkeyi yönetemez hale getirebilir. Bu da AKP saflarında parçalanmaya, "merkez sağ"da yeni oluşumların ortaya çıkmasına yol açar. Bu düşünce açısından, laiklik, ulusalcılık (anti-emperyalist anlamında) ve halkçılık temel unsur olmalıdır.

Her kurulan yeni legal "sol parti" ya da CHP içinde ortaya çıkan her "muhalafet" hareketi, hemen her durumda bu düşüncenin (ya da yaklaşımın) yılmaz savunucuları olarak ortaya çıkarlar. Ancak muhalafetin nasıl yapılacağı, temel unsurlardan hangisinin öne çıkartılacağı konularında anlaşmazlığa düştükleri ölçüde, bütünlüyci ve birleştirici olmaktan çıkarak yeni bölünmelere yol açmaktadırlar. Yine de AKP iktidarından ve Tayyip saltanatından "kurtuluş" **seçimlere** bağlı kalmaktadır.

Dördüncü bir düşünceye göre ise, "sosyalist sol"un güçlenmesi sorunun kökten çözümünü sağlar. Bunlara göre, "sosyalist sol", (Gezi Direnişi'nde olduğu gibi) sokaklardaki gücünü **seçimler yoluyla** meclise taşıyarak AKP iktidarına karşı güçlü bir muhalafet haline geldikçe, AKP iktidarının sonu gelecektir. Bunun savunucuları, ne kadar güzel ve mantıklı söylemlere sahip olurlarsa olsunlar, toplumsal pratiğin açık biçimde gösterdiği gibi, diğer yaklaşımlardan çok farklı değildir.

Tüm bu düşüncelerin ve yaklaşımların ortak noktası, hiç şüphesiz **seçimler** ve seçimlerde elde edilecek bir "zafer"dir. Amaçları ve hedefleri, AKP iktidarını ve Tayyip saltanatını, "meşruiyet" sınırları içinde kalarak, "demokratik" yollardan devirmektir. Bu ne-

denden dolayı, mevcut düzenin yasallığının dışına çıkan, "demokratik" olmayan yollara karşıdırlar. Dolayısıyla da, ilk yaklaşımın gerekçelerini belli ölçüde paylaşırlar.

Bu AKP'yi "devirme projeleri"nin en belirgin özelliği, mevcut düzenin yasallığını mutlaklaştırmak ve siyasal sistem ile ege-men sınıflar arasındaki bağı görmezlikten gelmektir. Her türlü sınıf tahlilini küçümseyen bu "alternatif devirme stratejileri", sınıf çelişkilerinin geldiği düzeyi ve bu çelişkileri örtbas eden mekanizmaları da bir yana bırakırlar.

Tüm bunların yanında ve hatta "karşısında" devrim söylemcileri yer alır. "Kurtuluş"u devrimde gören, tek yolun "devrim" olduğunu söyleyen bu söylemcilere göre, tüm alternatifler bir yana bırakılıp, halk kitlelerinin devrim mücadelesine katılımının sağlanmasıyla AKP iktidarı ve Tayyip saltanatı topyekün sona erecektir. Ama bu söylemciler de muhtelifdir.

Devrim "söylemcileri"nin büyük **çoğunluğu**, legal alanlarda faaliyet gösteren ve değişik isimler altında legal olarak örgütlenmiş kesimlerden oluşur. Bu nedenle de mevcut düzenin **legalitesini** kendilerinin varoluş zeminini ve çıkış noktası olarak ele alırlar. Resmi söylemde "demokratik yoldan" iktidarı değişmesinden söz ederler, ama söylemde ve özel "muhabbetler"de devrimden başka yolun olmadığını ileri sürerler.

Mevcut düzenin legalitesine olan bağlılıkları, bu legalite temelinde yasal olarak örgütlenmiş olmaları ellerini kollarını bağlar. Seçimlere girdiklerinde binde birler düzeyinde oy almış olsalar da, büyük konuşmaktan uzak durmazlar. Söylemleri keskin, ama eylemleri düzen içidir.

Hiç tartışmasız, söylemsel olarak değil, özsel olarak devrimci olan unsurlar ve örgütlenmeler de vardır. Genellikle silahlı mücadeleyi savunan bu devrimci kesimler, izlenecek çizgi konusunda parçalanmış ve bölünmüş durumdadırlar. Sıkça "zamanın ruhuna" ve "olayların olağan akışına" göre "siyaset" yaparlar. Bunun temel nedeni, ülkedeki sınıf mücadelesinin keskinleşmemesi, devrimci mücadelenin gündem dışı kalması ve güçsüzlüğüdür. Doğal olarak, silahlı mücadele dışı yol ve araçlarla kendilerini varetmek, ayakta durmak ve dayanmak zorunluluğu içine girerler. Seçimleri "boykot taktiği" bu devrimci kesimlerin temel tutu-

mu olsa da, “zamanın ruhu” ve silahlı mücadele dışı yol ve araçlar kullanılmaları nedeniyle, sıkça seçimlere katılımdan söz etmek zorunda kalırlar.

Devrimci kesimler açısından en temel sorun, sıkça dile getirilen, ama özenle vurgu yapmaktan kaçınılan “kadro” sorunudur. Bir süreliğine belli eylemlere katılan, ama sürekliliği olmayan unsurlarla uzun ve kalıcı bir mücadele örgütlenilebileceği hayaline kapılırlar. Bu nedenle de, adına gerçekten kadro denilebilecek sürekli ve kalıcı unsurların yaratılmasından daha çok, ajitasyona dayalı “eylemci” bulmakla yetinirler. Üç-beş kişilik, “medya”da yer alan görsel eylemlerle varlıklarını sürdürmeye çalışırlar. Yüzeysel teorik değerlendirmelerle yetinirler. Çıkarıldıkları yayınların ağırlıklı olarak ajitasyona dayalı olmasının ve bolca “görsel” malzeme içermesinin nedeni de budur.

Bu devrimci kesimlerin kimileri, konserlerde toplanan “yüz binler”le, 1 Mayıs’larda yürütülen “temsili gerillalar”la, “kızıl bayraklılar”la ne denli güçlü olduklarını “dünya aleme” gösterirken, silahlı mücadele sadece tekil eylemlere ya da “feda” eylemlerine indirgenir. Söylemde silahlı mücadelenin stratejik bir mücadele olduğu ne kadar çok söylenirse söylensin, pratikte silahlı mücadele stratejisinden daha çok “silahlı taktikler” söz konusu olur.

TEK YOL

Aşağıda söyleyeceğimiz, “tek yol” sözünü duyduğunda irkilen, tüyleri diken diken olan, “tek doğru ve tek gerçek yoktur” klişesini benimsemiş kesimlere ilişkin değildir. Onlar, söyleyeceğimiz “hedef kitle” olmadığı gibi, muhatabı da değildir.

Bir “tez”le başlayalım: Eğer AKP iktidarı, mevcut egemen sınıfların desteğini almış bir siyasal iktidar ise, onun devrilmesi egemen sınıfların egemenliklerinin sona erdirilmesiyle özdeşleşir. Yani AKP iktidarı ve Tayyip saltanatını yıkmak, mevcut egemen sınıfların iktidarını yıkmakla bir ve aynı şeydir. Diğer bir ifadeyle, mevcut düzeni, bu düzenin egemen sınıflarını devirmek ve yerine gerçekten demokratik bir düzen kurmak mücadelenin bir **stratejik** amacı ise, AKP iktidarını ve Tayyip saltanatını yıkmak bu stratejik amaca ulaşmanın somut **taktik**

hedefidir.

Stratejik amaca ulaşabilmek için, her şeyden önce kitlelerin bilinçli ve örgütlü olması gerekir. Kitlelerin bilinçlendirilmesi ise, siyasal gerçeklerinin açıklanmasıyla olanaklıdır.

Bugün mevcut düzenin sürdürücüsü ve koruyucusu AKP iktidarıdır. Bu nedenle, taktik planda AKP iktidarının gerçek niteliğinin sergilenmesi, demagojilerinin etkisizleştirilmesi gerekir. Ancak, herkesin çok iyi bildiği gibi, AKP iktidarının “medya” üzerindeki mutlak denetimi siyasal gerçeklerin “medya” üzerinden teşhirini olanaksız hale getirmiştir. Yine aynı “medya” aracılığıyla her türlü demagoji kolayca yürütülebilmektedir. Bu “medya” gücü, yani kitle propaganda araçları, 17 Aralık yolsuzluk operasyonundan sonra çok daha açık biçimde görüldüğü gibi, her türlü demagojinin yapılabilmesini sağlayabilmektedir.

Diğer yandan devlet gücü ve olanakları AKP’nin siyasal çıkarları için seferber edilmektedir. Her türlü hukuksuzluğun yaşandığı, devletin her türlü yasadışı faaliyetlerinin yasal hale getirildiği, görüntüsel “demokratik kurallar”ın bile anlamsızlaştırıldığı bir ortam söz konusudur. Bu ortamda demokrasiden, yasallıktan, yasal mücadeleden söz etmek, her türlü hukuksuzluğu, yasadışılığı önsel olarak kabul etmekle özdeşir.

Burada öne çıkan yön, AKP’nin hizmetine koşulmuş büyük propaganda araçlarını ve devlet gücünü etkisizleştirmektir. Asıl sorun, bunun nasıl ve hangi mücadele araçları kullanılarak gerçekleştirileceğidir.

Genel olarak AKP’nin, özel olarak Recep Tayyip Erdoğan hegemonyasının en zayıf halkası, kendi gücünü mutlak görmesi ve kendisine muhalif her hareketi mevcut yasal sistemi kullanarak bertaraf edebileceğini düşünmesidir. Gücünün mutlak olmadığını gösteren ve mevcut yasallıkla kendisini sınırlandırmayan bir mücadele çizgisi karşısında yapabilecekleri fazlaca şeyleri yoktur.

Bu çizgi, silahlı devrimci mücadele çizgisidir. Bu da, gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, yani siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak kullanılması demektir.

Bu çizgi, örneğin, Gezi Direnişi sırasında AKP iktidarının kitlelere karşı kullandığı “orantısız gücü”ne karşı asimetrik güç kul-

lanarak bu “orantısız gücü” etkisizleştirir; Soma katliamı gibi olaylarda katliamcılar ve bunun siyasal destekçilerini cezalandırır ve teşhir eder. Diğer bir ifadeyle, AKP iktidarının görüldüğü kadar güçlü olmadığını, onun gücünün herşeyden önce yaygara, gözdağı ve demagojiye dayandığını gösterir. “Sandıksal demokrasi”nin sınırları içine hapsedilmiş kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker; pasifize edilmiş, demoralize olmuş kitlelerde hareketlenme yaratır, sokak direnişçilerini cesaretlendirir ve yalnız olmadıklarını gösterir.

Bütün bunlar, mevcut siyasal iktidarı (AKP) ülkeyi eskisi gibi yönetemez hale getirir. Artık mevcut düzenin yasallığı üzerinde yapılan düzenlemelerle, demagojilerle ve “medya”yı propaganda aracı olarak kullanarak kendi baskıcı ve keyfi yönetimini sürdürmez. Daha da ötesi, AKP iktidarı karşı etkin bir mücadele yürütmek isteyen kitleler için yeni bir alternatif mücadele yolu açar. Halk kitleleri, gece yarısı çıkarılan “torba yasalar”la mevcut yasal düzeni istediği gibi değiştiren AKP iktidarının “yasallığı” ile kendi mücadelelerinin sınırlandırılmasına izin vermezler.

Bu, AKP iktidarının ve Tayyip saltanatının sonu demektir.

Bu gelişme karşısında sömürücü sınıflar da bir yol ayrımına gelirler. Ya her türlü burjuva yasallığını ayaklar altına alan AKP iktidarı ile yola devam edeceklerdir –ki bu durumda devletin zor gücünü tüm yasa tanımazlığıyla devreye sokmak zorundadırlar– ya da AKP iktidarının yerine “alternatif” iktidar arayışlarına yöneleceklerdir. Ama iş işten geçmiş olacaktır. Artık halk kitleleri bir kez harekete geçmiştir. Yapılacak siyasal manevralarla bir kez daha pasifize edilebilmesi olanaksızdır. Ülkede halk kitlelerinin belirleyici olduğu gerçek bir demokrasi kurulacak ve AKP’yi iktidar yapan ve destekleyen sömürücü sınıflar AKP’yle birlikte topyekün devrilip gideceklerdir.

Özcesi, ülkede gelişen siyasal olaylara,

AKP iktidarının her türlü hukuksuzluğuna, yasa tanımazlığına tavrı alan ve bu tavrını silahlı eylemlerle ortaya koyan bir siyasal hareket, silahlı devrimci mücadele, AKP iktidarından ve Tayyip saltanatından kurtulmanın tek yoludur.

Hiç kuşkusuz, bu tek yol, kolay bir yol değildir. Her seçim sonrasında demoralize olsalar bile tüm umutlarını seçimlere bağlamış, mevcut düzenden hala umutlarını kesmemiş, kendi geleceklerini mevcut düzen içinde ve mevcut düzenin “istikrarı”nda gören halk kitlelerinin bu yolu benimsemeleri ve desteklemeleri kısa sürede gerçekleşmeyecektir. Düzen partileri ve legalist sol, bu mücadele çizgisinin yaratmış olduğu etkiyi ve sonuçları kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklardır. Tüm bunlara rağmen, stratejik amaçlar doğrultusunda mücadelenin sürdürülmesi, “post-AKP senaryoları”nı etkisizleştirecek, mevcut düzenin “restorasyonu” yönündeki hareketleri bertaraf edecektir. Bu da, gerçek bir demokrasinin, gerçek bir halk iktidarının kurulması demektir.

Bugün toplumsal muhalefet hareketinin sesi çok cılız çıkıyorsa, yarattığı etki kısa sürede etkisizleşiyorsa, seçimlerden başka bir seçenek görülemez hale gelmişse, bunun tek nedeni silahlı devrimci mücadelenin gözlerden uzaklaştırılmış olmasıdır.

Burada hiç kimsenin çıkıp, “demokrasi”den, “hukuktan”, “yasadışı”tan söz etmeye hakkı yoktur. AKP iktidarının hukuk ve yasa tanımazlığı, demokrasinin asgari kurallarına bile uymadığı her türlü tartışmanın ötesindedir. Bu hukuk ve yasa tanımazlık karşısında, hukuktan, yasallıktan ve yasal mücadeleden söz edilemez. Bugün devrimcilerin görevi, AKP iktidarının hukuk ve yasa tanımazlığını gizleyen örtüyü kaldırmak, onun gerçek yüzünü teşhir etmektir.

İşte o zaman, seçimlerde ne yapılacağına ilişkin hararetli tartışmaların da sonu gelmiş olacaktır.

Ey Merkez Bankası!

II

“Ey Merkez Bankası daha neyi bekliyorsun? Şimdi diyebilirler Merkez Bankası bağımsızdır, bende bağımsızım. Cumhurun sesi olarak bunu söylemek durumundayım, gerekirse çağırıp bunu oturup konuşacağız. Bu iş böyle yürümez. Bizim yatırıma ihtiyacımız var, istihdama ihtiyacımız var.” (RTE, 16 Ocak 2015)

“Bizim Merkez Bankasının bağımsızlığına bir sözümüz yok, aynı konu. Ama nereye kadar yok? Ülkenin ve milletin menfaatlerini koruduğu yere kadar yok. Bu konuda bir yanlış gördüğümüz, eksik gördüğümüz zaman sözümüzü söylemekten asla çekinmeyiz. Burada bir kez daha ifade ediyorum, yani bize karşı bir bağımsızlık mücadelesi veriyorsun da başka bir yerlere karşı bağımlılığın mı var? Bir de bunu söyle.” (RTE, 25 Şubat 2015)

“Tek adam”, “diktatör” ya da “Twitter fenomeni” Fuat Avni’cesinden “Yezit” dediği Recep Tayyip Erdoğan’ın, Merkez Bankası üzerine konuşmaya başlamadan önce, “Ey Merkez Bankası” diye ortaya çıkmadan önce, yani yılbaşında, dolar 2,3269 TL düzeyinde kendi halinde ve kendi spekülasyonu içinde “sakin” bir yaşam sürüyordu. İlk konuşmayı yaptığının arifesinde (15 Ocak) dolar 2,2927 TL iken, konuşma günü (16 Ocak) 2,2803 TL ile günü kapadı. Böylece Recep Tayyip Erdoğan’ın “Ey Merkez Bankası” konuşması “haftanın son işlem günü”nde pek fazla önemsenmedi.

Pazartesi günü (19 Ocak) dolar başını kaldırdı ve 2,3084 TL’yi gördü. Dolar haftayı 2,3465 TL düzeyinde tamamlarken, “Ey Merkez Bankası” muhabbetiyle TL %2,9 değer kaybetti.

Bir hafta sonra, 30 Ocak’ta dolar, 2,4013 TL olurken, değer kaybı %5,3’e yükseldi.

2 Şubat günü Recep Tayyip Erdoğan bir kez daha “Ey Merkez Bankası” diye konuştu. Konuşmanın ardından dolar bir kez daha yükseldi ve 2,4441 TL oldu. Böylece TL’nin “kan kaybı” sürdü ve değer kaybı %7,2’ye yükseldi.

Bir hafta sonra, dolar 2,4886 TL olurken, TL’nin değer kaybı %9,1 oldu.

Bir sonraki hafta piyasalar “sakin”di. Ne de olsa Recep Tayyip Erdoğan konuşmamıştı. Bu yüzden de dolar 2,4418 TL seviyesine geriledi.

25 Şubat günü muhabbet sertleşti. “Sayın” Recep Tayyip Erdoğan, “Ey Merkez Bankası, bize karşı bir bağımsızlık mücadelesi veriyorsun da başka bir yerlere karşı bağımlılığın mı var?” diye konuştu. Hemen ardından dolar 2,4766 TL oldu. Borsacıların diliyle söylersek, dolar bir önceki haftadaki kaybını geri aldı.

Ama Mart ayına girildiğinde dolar, “rekor” kırarak, 2,50’nin üzerine çıktı (3 Mart). Ardından dolar olanca hız ve bereketiyle yükselmeye başladı. 10 Mart’ta 2,60’in üzerine çıktı ve 12 Mart günü 2,6191 TL oldu. Böylece “Ey Merkez Bankası” muhabbetinin maliyeti TL’nin %14,9 değer yitirmesi oldu. Yani ithalata bağımlı bir ülkede, ithal malların maliyeti %14,9 artmış oldu.

12 Mart’ta TCMB Başkanı Başçı ve “ekonomiden sorumlu bakan” Ali Babacan’ın Recep Tayyip Erdoğan’ın sarayında “brifing” vermeleriyle birlikte olay “tatlıya bağlandı”.*

* Anadolu geleneğinde kız istemede söz kesildikten sonra tatlı yenilir. Bu nedenle “tatlıya bağlamak” söz kesildiğini ifade eder.

En azından Recep Tayyip Erdoğan “tatlıya” bağlandığını ilan etti.

Ama piyasalar için durum hiç de “tatlıya” bağlanmış görünmüyordu. 17 Mart’ta dolar 2,6208 TL’yi gördü. Piyasaların “tatlıya bağlama”yı daha da “somut” görmek istediği yorumu yapıldı.

Dolar, Nisan ayına 2,55 düzeyinde salınarak girdi ve 1 Nisan’da 2,6107 TL oldu. Böylece TL’nin değer kaybı %15 olarak “kalcılaştırma” eğilimi göstermeye başladı.

Bütün bu “Ey Merkez Bankası” muhabbetinin ithal bağımlısı Türkiye’ye maliyeti, TL’nin %15 değer kaybı olarak ortaya çıkarırken, hemen herkes bu muhabbetin nedenlerini soruşturmaya başladı.

Genellikle herşeyde bir “komplo” arayan bir “millet” olarak, Recep Tayyip Erdoğan’ın TL’nin değer kaybetmesine yol açan söyleminde de bir “komplo”, bir dansıklı-dövüş aramaya koyulduk. En favori “komplo teorisi”, başta “Bilal oğlan” ve “jöleli” Yiğit Bulut olmak üzere elinde dolar bulunduranların (ki 17 Aralık “paralel darbesi”nde ayak-kabı kutuları dolarla doluydu) böyle bir spekülasyonu planladıkları oldu.

Ekonomiyi biraz bilenlerin hiç itibar etmedikleri bu “komplo teorisi” bir yana bırakıldığında görünen gerçek, Recep Tayyip Erdoğan’ın temsil ettiği feodal tacirlerin inşaat müteahhitleriyle kurdukları ittifakın “sıkıntı”da olduğudur. Zaten kendisi de 2 Şubat’ta yaptığı konuşmada bu gerçeği dile getirmiştir:

“Bakıyorsun birileri çıkıp şunu söylüyor, ‘Sanayiye önem vermemiz lazım inşaat sektörüne o kadar önem

vermenin anlamı yok.’ İnşaat sektörü emek yoğunudur. İnşaat sektörü olmadan bir ülkede kalkınma olmaz bunu böyle bilmemiz lazım. Bizi özellikle o sıkıntılı dönemlerde biz yapan şu olmuştur: Biz inşaat sektörüne asla dur demedik. İnşaat sektörüne yürüyün dedik. Başı da TOKİ çekti. İnşaat sektörüne dur, sanayiye ilerle dersiniz çöküntü başlar. Türkiye’nin kentsel dönüşümlerle birlikte bu sektörü ayakta tutması gerekir. Birine dur dersiniz olmaz. Bunların at başı gitmesi lazım.”

Mart ayının son günü TÜİK tarafından açıklanan 2014 yılına ilişkin “büyüme rakamları”, yani GSYH verileri inşaat sektörünün zor durumda olduğunu çok açık biçimde ortaya koymaktadır.

TÜİK verilerine göre, 2010 yılında “altın çağı”nı yaşayan inşaat sektörü %18 büyümüşken, büyüme oranı 2013’de %7,4’e ve 2014 yılında %2,2’ye inmiştir. Ekonomi diliyle “çeyreklik değişim”, yani üçer aylık değişimlere bakıldığında durum daha da “vahim”dir.

2014 yılının ilk çeyreğinde %5,8 büyüyen inşaat sektörü, ikinci çeyrekte inişe geçmeye başlamış ve %3,4 büyüyebilmiştir. Üçüncü çeyrekte inşaat sektöründeki daralma devam etmiş ve bu çeyrekte ancak %2 büyüyebilmiştir. 2014 yılının son çeyreğinde ise (Ekim-Aralık) inşaat sektörü %2 küçülmüştür. Buna karşılık inşaat sektöründeki yatırımlar %7 düzeyinde artmıştır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, özellikle 2014 yılının son üç ayındaki %2 küçülme,

İnşaat Sektörü Büyüme Oranları					
	I. Çeyrek	II. Çeyrek	III. Çeyrek	IV. Çeyrek	Yıllık
2010	9,0	21,7	23,7	18,7	18,3
2011	15,7	13,5	10,7	7,1	11,5
2012	2,5	-0,7	-0,8	1,5	0,6
2013	6,2	7,8	9,0	6,3	7,4
2014	5,8	3,4	2,0	-2,0	2,2

2014 GSYH Değişim					
	I. Çeyrek	II. Çeyrek	III. Çeyrek	IV. Çeyrek	Yıllık
2010	12,4	10,2	5,5	9,5	9,2
2011	12,6	9,3	8,7	5,2	8,8
2012	2,5	3,1	1,7	1,3	2,1
2013	3,7	4,3	4,1	4,6	4,2
2014	4,8	2,6	2,0	2,4	2,9

açık biçimde inşaat sektörünün hızla krize doğru ilerlediğini göstermektedir.

İşte bu gerçekler (ki her durumda verilerle oynayan TÜİK açıklamalarında bile açıkça görülmektedir) Recep Tayyip Erdoğan'ın "Ey Merkez Bankası" çıkışının arka planını oluşturmaktadır. Yapmak istediği, düşük maliyetli (düşük faizli) konut kredileriyle inşaat sektörüne talep yaratmak ve bu yolla da müteahhitlerle olan ittifakını sürdürmektir. Bunun yanında TOKİ aracılığıyla satılan konutlar AKP açısından önemli bir oy potansiyeli sağlamaktadır.

Diğer yandan TÜİK'in açıkladığı 2014 yılına ilişkin "büyüme rakamları", yani GSYH verileri Türkiye ekonomisinin dolar bazında belirgin bir biçimde küçüldüğünü göstermektedir.

TÜİK verilerine göre, 2013 yılında %4,7 büyüyen GSYH 823 milyar dolar olurken, 2014 yılında dolar bazında, %2,8 küçülerek 800 milyar dolara düşmüştür.

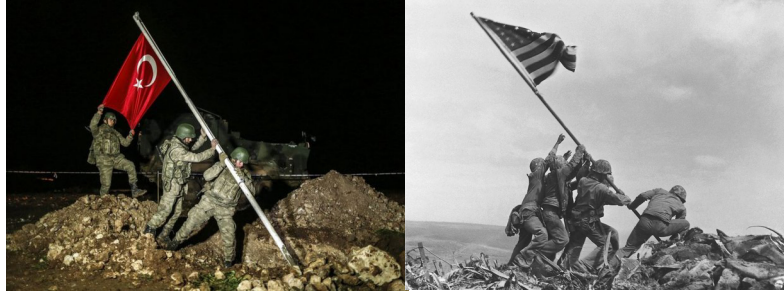
Aynı biçimde iç talep, yani hane halkı tüketimi, 2013 yılında %5,1 artmışken, 2014 yılında artış oranı %1 düzeyinde kalmıştır. Bu

veri de ekonominin küçüldüğünün bir başka göstergesidir.

Bu verilerin yanına özel sektörün dolar bazındaki dış borçlarının büyüklüğünü (162 milyar dolar) ve uluslararası faizlerin yükselmesini, özellikle de ABD'nin "parasal genişleme"yi sonlandırmasından sonra başlayan faizlerin daha da yükseleceği beklentilerini eklediğimizde AKP Türkiye'sinin ciddi bir borç krizine gireceği görülmektedir.

Buna rağmen Recep Tayyip Erdoğan kendi siyasal geleceğini herşeyin üstünde görmeyi sürdürmektedir. Kendi siyasal geleceğinin müteahhitlerle kurduğu yeni ittifakı sürdürmesine bağlı olduğunu varsaydığı için, ekonominin kaynaklarının inşaat sektörüne yönlendirilmesi için çaba göstermektedir. Burada Merkez Bankası'nın ve sözde de olsa "bağımsızlığı"nın kendisine engel oluşturduğunu düşündüğünden ağzına geleni söylemekten çekinmemiştir. Amaç, inşaat sektörünü canlandırmak ve bu yolla "konut sahibi" yapılacak seçmenin oyunu çekmektir. Bunun ötesi, boş gevezeliktir.

“Eşme Ruhü”

Eskiden İngiltere’de “ruh çağırıcılar” varmış. Yaptıkları tek iş, ölmüş sevdiklerinin ruhlarını çağırarak zengin bayanların gönüllerini hoş tutmaktı. Bunun için zenginlerin evlerinde “ruh çağırma seansları” düzenlenirmiş. Bu seanslarda “ruh çağırıcıları”, kendilerine özgü ritüeller düzenleyerek “sevilen ölü”nün “ruhunu” çağırırlar ve ardından “Ey ruh! Geldiyse masayı üç kez tıklat” derlermiş.

Bunların yanında bir de “tarihsel ruhları” çağırıcılar vardır. Bu “ruh çağırıcıları”, “bütün ölmüş kuşakların geleneğini” yaşayanların beyinlerine sokarlar. “Onlar kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle, tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır görüldüklerinde bile, özellikle bu devrimci bunalım çağlarında, korku ile geçmişteki ruhları kafalarında canlandırır, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılık ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıkalarını alırlar.” (Marks)

Şimdi de bir “Osmanlı ruhu” çağırıcıları türedi. Bu “Osmanlı ruhu”nun çağırıcıları, her adımda ve her olayda bir başka şeymiş

gibi davranıp, her şeyde bir geçmiş bulmaya ve bulduklarını sandıkları şeyi taklit etmeye çabalyorlar. Bunun en son örneği Suriye’deki Süleyman Şah Türbesi olayında ortaya çıktı.

İŞİD tarafından “rehin” alındığı söylenen Süleyman Şah Türbesi’ndeki içi boş sandukalar büyük bir “gizlilik” içinde, bir gece anırsızın, son ikametgahlarından tanklar ve toplar eşliğinde alınıp, Türkiye sınırına 800 metre uzaklıktaki Eşme’ye nakledildiler. Getirilen sandukaların çevresine birkaç asker ve bir hoca toplayıp, Süleyman Şah’ın ruhuna dualar edildi.

Bütün bunlar yapılırken, bir başka “ruh”, İwo Jima’nın ruhu çağırıldı. İwo Jima’nın ruhu eşliğinde göndere bayrak çekildi.

Böylece Türkiye siyasal literatürüne “Eşme Ruhü” diye bir söz girdi. Ama bu “ruh”un “ruhunu” veren asıl kişi A. Öcalan oldu. Bu “ruh” çağırıcıları, A. Öcalan, Nevroz’da okunan “tarihi” mektubunda, “Eşme ruhunu’ halklarımız arasında yeni tarihin sembolü olarak selamlıyorum” sözleriyle güncelleştirdi. Böylece “çözüm süreci”, “Eşme ruhü”yla kendi ruhuna kavuşmuş oldu.

“Gerçekten de diyalektik, cezalandırılmadığı için horgörülemmez. Bir kimse her türlü teorik düşüncüyü ne denli küçümserse küçümser, gene de teorik düşünce olmasızın iki doğal olguyu birleriyle ilişki içine sokamaz, ya da onlar arasında varolan bağı anlayamaz. Tek sorun bir kimsenin düşüncesinin doğru olup olmadığıdır, ve teoriyi küçümsemek doğalcı (natüralist) düşünmenin ve bu yüzden de yanlış düşünmenin en güvenilir yoludur. Ama eski ve çok iyi bilinen bir diyalektik yasaya göre, yanlış düşünce, mantıksal sonucuna dek götürüldüğünde, kaçınılmaz olarak çıkış noktasının karşısına varır. Böylece diyalektiğin görgücul küçümsemesi, görgücülerin en ağırbaşlılarını bile tüm boşanların en boşuna, modern ruhçuluğa götürerek cezasını bulur.” (Engels)

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük –isterse temsili görünüm içinde olsun– tarafından terörle bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi, vs. ile “dev” gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözük-tüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi ke-sin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak fark-lıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuni-yetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kur-tarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de, bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin herşeyden önce yaygara, gözdağı ve de-magojiye dayandığını gösterir.

Silahlı propaganda, herşeyden önce, günlük maişet derdi, vs. içinde kay-bolan, emperyalist yayımla şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine “umu-dunu” bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker, uyuşturul-muş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır.

İlk dönemde, yoğun sağcı propagandanın (oportünist yayın da dahil) etkisi ile kitlelerdeki şaşkınlık ve tereddüt, giderek devrim hareketine karşı sempati-ye, eylemler karşısında, yüzündeki “adalet” maskesini bir kenara atarak baskı ve terörünü halkın üzerinde görülmedik derecede artıran oligarşinin çirkin yüzü-nü görerek ona karşı anti-patiye dönüşür.

S i l a h l ı
umut kay-
rek art-
ulaştı-
terö-

propagandayı temel alan örgüt, giderek ezilenlerin tek nağı olur. Bir yandan işsizliğin ve pahalılığın gide-ması halkın memnuniyetsizliğini had safhaya rırken, silahlı propagandanın karşısında baskı ve rünü iyice artıran, halkın giderek bütün demok-ratik haklarını rafa kaldıran oligarşi, başta aydın-lar olmak üzere bütün halkın nazarında, değer yitimine uğrar. Gerilla savaşını başarı ile yürüten parti, önce soldaki çeşitli oportünist fraksiyonların etkisi altında kalmış olan halkın uyanık kesimlerini et-rafında toplayacak, soldaki parazitleri giderek temizleyecek-tir. Pasifistlerin kafalarını karıştırdığı unsurlar -işçi, köylü, öğren-ci- giderek, silahlı propagandanın etrafında toplanacaktır. Yani silahlı propaganda önce solu toplayacaktır. Başlangıçta çeşitli eğilimlerin etkisi al-tında olan samimi unsurlar tek bir strateji etrafında toplanacaklardır.

Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yı-p-ratma savaşını içerir.”

Mahir Çayan, Kesintisiz Devrim II-III

